

Ivan Vîrîpaev

BETIE

Piesă în două acte

Traducere de Raluca Rădulescu

București, 2018

Am să mă-mbăt până la moarte,
Ca să-mi duhnească groapa-a vin.
Ca beatul, la mormântul meu venit,
De-abur, a doua oară să se îmbete!

La dracu' și cu postul, rugăciunea, moscheea și mullahul!
Vom bea o cupă plină-n cinstea lui Allah.
Trupul nostru în nesfârșitele-i schimbări
Se prefăce ba în ulcior, ba în cupă.

Tot ce vezi, e doar o arătare
Doar formă, că esența nimeni n-o vede.
Sensul imaginilor, nu încerca să-l înțelegi -
Stai liniștit de-o parte și bea vin din cupă!

(Omar Khayyam - *Rubaiate*)

PERSONAJELE:

Marta – o fată tânără și frumoasă, 21 de ani

Mark – directorul unui important festival internațional de film, 46 de ani

Laura – model, 30 de ani

Magda – prietena Laurei, 30 de ani

Lawrence – soțul Magdei, 35 de ani

Gustav – bancher, 53 de ani

Lora – soția lui Gustav, 40 de ani

Karl – bancher, 50 de ani

Linda – soția lui Karl, 47 de ani

Rudolf – PR Manager, 30 de ani

Max – manager de operațiuni bancare, 32 de ani

Mathias – advertising manager, 31 de ani

Gabriel – director adjunct al unei firme de construcții, 31 de ani

Roza – prostituată, 22 de ani

ACTUL I

Scena 1

Noaptea. O stradă. Pe stradă, în fața ușii unui restaurant închis demult stă o fată tânără, Marta. Marta e beată. E într-o rochie scurtă de vară, iar în mână are o poșetuță. Marta e extrem de beată. Nu se poate ține bine pe picioare, se clatină dintr-o parte-n alta. Starea de ebrietate face ca silueta ei firavă să se legene când în dreapta, când în stânga, când înaintea, când înapoi, pare o foaie de ziar suflată de vânt pe stradă. În sfârșit, Marta face câțiva pași într-o singură direcție, își pierde echilibrul și se prăbușește într-o băltoacă murdară. După ce cade, Marta scoate câteva sunete nearticulate, din care cu greu se poate înțelege ceva de genul „Pentru ce toate astea?”

Marta zace în băltoaca murdară. Încearcă să se ridice. Face un efort și se ridică în patru labe. Pe față îi curg picături de apă murdară. Hainele de pe ea sunt pline de noroi. Picioarele goale îi sunt la fel de pline de noroi. Marta încearcă să se ridice. Se ridică în picioare. Marta se pipăie pe șoldul drept și încearcă să-și găsească poșetuța. Apoi pe cel stâng. N-o găsește.

Marta se uită pe jos. Poșetuța e în băltoacă. Marta se apleacă să o ia, își pierde echilibrul și cade din nou în băltoacă. În cădere se lovește destul de tare și strigă din nou ceva neinteligibil gen: „Cine face asta, pentru ce?”. Intră Mark. E foarte beat și abia își mișcă picioarele. Mark o observă pe Marta, care zace în noroi, vrea să se ducă la ea, dar nu-i iese din prima, pentru că se clatină dintr-o parte în alta. Face câțiva pași înaintea, apoi câțiva pași înapoi, apoi iarăși înaintea. S-ar zice că Mark interpretează un ciudat dans comic. Într-un final, Mark reușește să ajungă la Marta. Stă în picioare lângă ea și se uită cum încearcă să se ridice.

Marta încearcă să se ridice, reușește să ajungă în genunchi, apoi sprijinindu-se cu mâinile de pământ, încearcă să-și ridice fundul și să-și îndrepte picioarele. Mark urmărește mișcările Martei, dar corpul lui se înclină excesiv înainte, și făcând o mișcare rapidă cu mâinile, Mark se dă câțiva pași înapoi, dar se ambiționează să rămână în picioare. Mark își păstrează echilibrul și se apropie din nou de Marta. Marta nu a reușit să se ridice în picioare și s-a hotărât să se odihnească puțin.

S-a hotărât să stea puțin. Să stea în aceeași băltoacă din care încearcă să iasă. Marta s-a așezat în fund și și-a întins picioarele goale. Stă chiar în mijlocul băltoacei. Mark se uită la Marta. În mintea lui se desfășoară un proces de gândire. Mark, clătănându-se dintr-o parte în alta, ajunge lângă Marta, care e așezată în băltoacă. Mark vrea să se apropie mai mult de ea, dar nu-i iese din prima. Până la urmă, Mark ajunge lângă Marta și îi întinde mâna.

MARK: Moți ș-apci. (Poți s-o apuci.)

Marta se uită la Mark, fără să înțeleagă ce vrea de la ea. Mark își trece mâna prin fața ochilor ei.

MARK: Breu s-jt. (Vreau să te ajut.)

Marta se uită la Mark și îi întinde mâna. Mark o ia pe Marta de mână și o trage spre el. Marta încearcă să se ridice. Mark se clatină foarte tare, dar nu dă drumul mâinii Martei. În sfârșit, Marta reușește să se ridice într-un genunchi, apoi în celălalt. După un timp, reușește să se ridice într-un picior. Mark o trage cu toată puterea pe Marta de mână, Marta se ridică în picioare, își pierde echilibrul și cade peste Mark, care își pierde de asemenea echilibrul, nu mai e în stare să o susțină pe Marta și cade cu ea cu tot în aceeași băltoacă. În cădere, țipă amândoi. Lui Mark îi scapă un „N-am rezistat?!”, iar Martei un „Nu era nevoie?!”.

Mark și Marta zac o vreme în băltoacă. Primul care încearcă să se ridice e Mark. După câteva încercări eșuate, reușește în sfârșit să se ridice în genunchi. Între timp Marta zace nemișcată în băltoacă. Mark încearcă să se ridice din genunchi, dar nu-i iese, își pierde echilibrul și cade din nou în genunchi. După a treia încercare nereușită, Mark se hotărăște să se târască puțin într-o parte, în patru labe, ca un câine. Mark se târăște afară din băltoacă și se așază lângă ea, în fund. S-a murdărit tot. E tot plin de noroi. Mark se uită la Marta care zace în băltoacă.

MARK: Hei, t... tud... Ei...

La auzul vocii lui Mark, corpul Martei face câteva mișcări. Marta își ridică puțin capul. Se uită înapoi. Pe față îi curg picături de apă murdară. Marta se ridică în patru labe și se târăște spre Mark. Marta se duce de-a bușilea până la Mark și se așază lângă el. Mark se uită la Marta și dă din cap aprobator.

MARK: Păi, da.

Marta își șterge fața cu mâinile, pare că și-a venit puțin în fire. Mark se uită îndelung la Marta, încercând parcă să înțeleagă de ce își șterge fața cu mâinile. Mark se uită la Marta și apoi începe să vorbească. I se împleticește limba în gură și pronunță cu mare greutate fiecare cuvânt.

MARK: Ideea e să vezi. Asta-i tot. Ideea e să vezi. Și-atât.

Marta își ridică privirea și se uită la Mark. Pare că încearcă să înțeleagă ce se întâmplă. Și Mark se uită la Marta.

MARK: Dar cine ce vede? Ei bine, asta e deja o întrebare.

Marta se holbează la Mark, încercând, după toate aparențele, să înțeleagă cine este bărbatul din fața ei.

MARTA: Dar cine întreabă?

MARK: Eu, Mark.

MARTA: Da' cine ești tu?

MARK: Eu sunt Mark.

MARTA: Tu ești Mark?

MARK: Eu sunt Mark.

MARTA: Eu nu știu nimic, absolut nimic.

MARK: Trebuie să vedem scopurile și obiectivele pe care ni le impunem singuri. Asta e tot.

MARTA: Am uitat, cum ziceai că te cheamă?

MARK: Mark.

MARTA: Și de ce stăm noi aici, Mark?

MARK: Ca să găsim dimantul regal, preafrumoasă Gulbahor.

MARTA: Pe mine mă cheamă Marta, nu Gulbahor.

MARK: E o replică dintr-un film.

MARTA: Da' pentru ce?

MARK: Dintr-un film iranian care se numește... deja nu-mi mai aduc aminte cum...

MARTA: Pentru ce?

MARK: Pentru că l-am văzut și acum îți ofer și ție ce am văzut eu, Maia.

MARTA: Marta. Mă cheamă Marta.

MARK: Iar eu sunt directorul festivalului de film, Mark Gardenitz.

MARTA: Tu ești beat-pulă.

MARK: Și tu cine ești, Gulbahor?

MARTA: Deocamdată nu știu încă cine sunt. Sunt în căutarea propriului eu și îmi vine să borăsc.

MARK: Borăște, numai nu pe costumul meu, pentru că sunt directorul festivalului de film și nu pot să fiu plin de vomă. Apropo, pe mine mă cheamă Mark, sunt aici în vizită.

MARTA: Ești în vizită, Mark?

MARK: Da, sunt în vizită la prietenii mei care mi-au dat să beau până m-am făcut muci... să mă omoare și mai multe nu...

MARTA: Adică acum o să mori, Mark?

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahor. Când murim, ne ia la el Cel de Sus, asta e tot.

MARTA: Of, of, of! Ce porcării fără sens mai zici și tu! Asta e diaree verbală, ce trâncănești tu acolo. E pur și simplu de căcat, ce spui.

MARK: Moartea nu există, asta e tot.

MARTA: Chiar e de căcat ce zici. E un căcat atât de mare, tot ce zici!

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahor.

MARTA: Termină.

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahor.

MARTA: Ți-am zis să termini.

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahor.

MARTA: Termină, auzi, eu cu cine vorbesc?!

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahor.

MARTA: Ține-ți clanța, m-auzi? Ți-am zis să-ți ții clanța!

MARK: Moartea nu...

Marta începe să-l lovească pe Mark peste față și să țipe.

MARTA: Taci, taci! Închide gura! Tacă-ți fleanca! Mucles! Zât!

Mark, ferindu-se cu mâinile de loviturile Martei, continuă să repete.

MARK: Moartea nu există. Nu. Moartea nu există.

MARTA: Taci! Te rog, taci! Tacă-ți gura! Nu mai repeta căcatul ăsta! Îmi face rău!

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahor.

MARTA: Acum o să-mi vină să vărs de la tot căcatul ăsta. Taci, taci!

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahor.

Marta se repede la Mark cu toată puterea ei și încearcă să-i închidă gura cu mâinile.

MARK: Moartea nu există, preafrum...

MARTA: Ține-ți clanța, bestie...

MARK: Nu există, preafrumoasă...

MARTA: Hai, tacă-ți fleanca, mucles!

MARK: Moartea...

MARTA: Bestie, ești un animal, asta ești! Ține-ți clanța...

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă...

MARTA: Tacă-ți clanța, bestie, ține-ți clanța...

Mark își mișcă în continuu capul și nu o lasă pe Marta să se atingă de fața lui. Marta îl lovește pe Mark peste ceafă. Mark ridică o mână amenințătoare și o lovește cu toată puterea pe Marta peste față. Marta zboară într-o parte și se prăbușește pe caldarâm. Zace nemișcată la pământ.

MARK: Trebuie să-ți cântărești bine mișcările înainte să acționezi. Trebuie să acorzi atenție propriilor gânduri. La ce te gândești? Întreabă-te singură la ce te gândești înainte să începi să vorbești. Eu sunt director de festival internațional de film și știu foarte bine ce se întâmplă în capul vostru. Aveți în cap numai frica și neîncrederea în ziua de mâine. Care dintre voi nu se teme să nu se îmbolnăvească de nenorocitul ăla de cancer, să facă un pas în față?! Cine nu se teme să nu se îmbolnăvească de nenorocitul ăla de cancer, să facă un pas în față?! Vă întreb: cui nu-i e frică să nu se îmbolnăvească de nenorocitul ăla de cancer, să facă un pas în față?! Cui nu-i e frică să nu se îmbolnăvească de nenorocitul ăla de cancer?! Liniște. Și-abia acum se instalează adevărata liniște. Acum stăm toți aici și ascultăm adevărata liniște. Ei, da, asta e.

Mark tace. Stă și ascultă liniștea. Marta zace la pământ, începe să plângă în hohote. Mark stă și ascultă hohotele Martei.

HEBLU

Scena 2

Apartamentul Laurei. Un living mare, în care sunt două canapele, trei fotolii, două măsuțe de cocktail și ziare. Pe pereți sunt fotografii și postere din filme. Pe unul dintre pereți sunt construite rafturi pe care sunt cărți și DVD-uri. Lângă fereastră e un acvariu mare cu pești mici roșii. Podeaua e acoperită cu un covor alb pufos. Pe mese și pe jos sunt multe sticle goale de bere, vin, vodcă, whisky etc. Peste tot sunt farfurii cu mâncare, vin vărsat, scrumiere răsturnate. În cameră sunt Laura și Magda. Amândouă sunt foarte bete. Se aude și o muzică, Laura și Magda stau în picioare, îmbrățișate în mijlocul camerei, pare că dansează, dar în realitate doar încearcă să își păstreze echilibrul, ca să nu cadă. Laura

și Magda se țin una de alta, dar se clatină dintr-o parte în alta. Scena arată ca duelul a doi luptători de sumo. Reușesc să se oprească pe loc pentru o secundă. Magda își ridică privirea și se uită la Laura.

MAGDA: Știi, vreau să te întreb ceva, știi? Vreau să te întreb ceva, numai că e ceva foarte important, știi de despre ce e vorba? Răspunde-mi, știi despre ce e vorba?

LAURA: Nu știu.

MAGDA: Nu știi.

LAURA: Nu știu, unde e ceea ce spui tu, unde sunt toate astea?

MAGDA: Aici.

LAURA: A, aici?!

MAGDA: Da, aici. Totul e aici! Liniște și iubire. Și așa cum ești tu, și așa cum sunt eu, și nava cosmică a inimii mele își va lua zborul pentru totdeauna.

LAURA: Ce frumos! Ce frumos!

MAGDA: Cine îi deschide ușa unei femei, când stă în fața ei?!

LAURA: Ce frumos! Ce frumos!

MAGDA: Păi, să-i deschidă ușa, să-i aducă apă! Iar lacrimile să se transforme în picături de ploaie!

LAURA: E super! E foarte frumos! Hai, mai zi!

MAGDA: Doamne, universule, iartă-mă pe mine, roaba ta.

LAURA: Super, super! Doamne, universule, super!

MAGDA: Doamne, îmbată-mă și scoate-mă din minți! Doamne, du-mă acolo unde aș fi ca și singură. Doamne, iarta-mă. Doamne, iartă-mă.

Marta o împinge pe Laura și, clătinându-se foarte tare, face câțiva pași într-o parte.

MAGDA: Nu mă poți ierta, nu-i așa? Nu mă poți ierta, așa consideri tu, că nu mă poți ierta, da?

LAURA: Ei, ei, ei, tu nu ești cu nimic vinovată.

MAGDA: Sunt vinovată, mă poți ierta? Sunt vinovată, mă poți ierta?

LAURA: Tu n-ai nicio vină, ei, ei, ei!

MAGDA: Ba sunt vinovată, mă poți ierta?

LAURA: Tu nu ai nicio vină.

MAGDA: Ei, ei, ei, mă poți ierta?!

LAURA: Tu nu ai nicio vină. Nu ești vinovată!

Abia ținându-se pe picioare, Marta se duce spre Laura.

MAGDA: Iartă-mă, te rog, iartă-mă. E singura dată în viața mea când rog pe cineva așa de tare să mă ierte!

Magda și Laura se întâlnesc în mijlocul camerei și se îmbrățișează.

LAURA: Ei, ei, ei.

MAGDA: Ei, ei, ei.

LAURA: Ești minunată, ești iubirea mea, ești o comoară, ești aur curat, ești un diamant.

MAGDA: Doamne, sunt așa de rea!

LAURA: Ești un diamant!

MAGDA: Doamne, eu nu te iubesc decât pe tine, înțelegi, numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

LAURA: Numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

LAURA: Numai pe tine, Doamne.

MAGDA: Numai pe tine, Doamne.

LAURA: Numai pe tine, Doamne.

MAGDA: Numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Doamne, eu te iubesc numai pe tine, înțelegi, numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

Magda și Laura fac câțiva pași într-o parte, își pierd echilibrul și zboară într-un colț al camerei, cad peste o masă, trântind toate sticlele și farfuriile cu mâncare de pe ea. În cădere, Magda și Laura strigă: „Ajută-ne, Doamne, ajută-ne! Ajută-ne! Ajută-ne!” Strigătele lor îl fac pe Lawrence să vină în fugă. Și el e la fel de beat. Lawrence e într-un costum office, dar complet ud, din mânecile lui curge apă. După cum arată, pare că a intrat în cadă cu costumul pe el. Lawrence, clătinându-se foarte puternic, aleargă în living și se oprește în mijloc. Din el curge apă.

LAWRENCE: Cine ce-a stricat aici? Dreg eu tot imediat!

Magda și Laura zac pe jos, lângă masă.

LAURA: Lawrence, ajută-ne, o să murim.

LAWRENCE: Sunt gata să vă dreg. Dați-mi mâinile, sunt gata să vă ridic pe picioarele voastre.

MAGDA: O să mor, Lawrence, mă doare foarte tare.

LAWRENCE: Te dreg imediat, Magdalena.

LAURA: Și pe Laura, drege-mă și pe mine, Lawrence.

Lawrence se apropie de femeile care zac pe jos, se apleacă și le întinde ambele mâini. Laura și Magda îl prind de mâini. Lawrence le trage spre el. Magda și Laura încearcă să se ridice în picioare, Lawrence le trage cu toată puterea de mâini, dar mâinile lor alunecă din mâinile ude ale lui Lawrence, care zboară pe spate și se cade peste un fotoliu pe care îl răstoarnă și cade pe jos, iar fotoliul cade peste el. Magda și Laura cad și el din nou pe jos. Se face liniște.

LAWRENCE (zăcând pe jos): Când iubești, întotdeauna te trezești pe jos, fiindcă îți fuge pământul de sub picioare.

LAURA: Ce frumos!

MAGDA (întinsă pe jos): Lawrence, tu mă iubești?

LAWRENCE: Da' tu cine ești?

MAGDA: Soția ta, Magda.

LAWRENCE: Te găsesc imediat, soția mea Magda.

Lawrence se ridică încet, face câțiva pași în direcția Magdei care zace pe jos. În acest timp, Laura începe și ea să se ridice, reușește să ajungă în genunchi.

MAGDA: Lawrence! Prințul meu, Lawrence! Tu ești Dumnezeuul meu, Lawrence, doar azi am devenit soția ta, Lawrence, vino și ia-mă cu tine. E timpul să mergem în patul conjugal, Lawrence. Ai un pat conjugal, Lawrence?

Lawrence se îndreaptă încet și cu mare greutate spre Magda, dar în calea lui apare Laura. Lawrence și Laura se uită unul la celălalt.

LAWRENCE: Da, am un pat conjugal, Magda.

MAGDA: Îl ai cu tine?

LAWRENCE: Da, îl am întotdeauna cu mine.

LAURA: De ce m-ai părăsit, Lawrence?

LAWRENCE: Ascultă, Laura, doar am vorbit despre asta, de ce începi iar...?

LAURA: Vreau să știu de ce m-ai părăsit, Lawrence?

LAWRENCE: Dar am vorbit deja despre asta, de ce începi iar...?

MAGDA (*zăcând pe jos*): Despre ce ați vorbit deja, hm, spuneți-mi, despre ce?

LAWRENCE: Laura întreabă de ce am părăsit-o, ce să-i răspund, Magda?

MAGDA: Cum adică ce? Spune-i că ți-ai dat seama că mă iubești pe mine. Că doar i-am spus deja și altă dată despre asta, nu?

LAWRENCE: Dar ea întreabă iar?

MAGDA: Păi, atunci mai spune-i încă o dată și vino la mine.

LAWRENCE: Laura, mie mi-a fost bine cu tine în acești trei ani, cât am fost împreună, dar mi-am dat seama că o iubesc pe prietena ta, Magda și uite, azi ne-am căsătorit. E motivul pentru ne-am și îmbătat. Mi se pare că am vorbit deja despre toate astea, nu?

LAURA: Sărută-mă, Lawrence.

LAWRENCE: Nu pot, sunt însurat, soția mea zace acolo pe podea.

LAURA: Sărută-mă de rămas bun, Lawrence. Te-am lăsat celei mai bune prietene și nu mai vreau decât un ultim sărut de rămas bun.

LAWRENCE: Păi, trebuie s-o întreb pe Magda.

LAURA: Păi, atunci întreab-o mai repede, Lawrence.

LAWRENCE: Magda, pot să o sărut...

MAGDA: Am auzit tot, Lawrence. Răspunsul meu e nu.

LAURA: Păi, atunci o să te sărut eu de rămas bun și nimeni nu va putea să mă împiedice.

Laura se apropie de Lawrence, se lipește de el cu tot corpul.

LAURA: De ce ești așa de ud, Lawrence?

LAWRENCE: Fiindcă am făcut baie, Laura.

LAURA: Se pare că ai uitat să te dezbraci.

LAWRENCE: Se pare că am uitat de toate cele.

Laura îl sărută pe Lawrence pe gură. Cei doi se cufundă într-un sărut lung și senzual. Magda încearcă să se ridice în picioare, la a doua încercare reușește. Magda stă în picioare, oscilând ca o pendulă, se uită cum se sărută Laura cu Lawrence. Apoi se apropie încet de canapea și se așază.

MAGDA: De ce ești așa de ud, Lawrence? Fiindcă am mers pe apă și am căzut în ea. De ce m-ai ales pe mine, Lawrence? Pentru că te iubesc cu toată ființa, draga mea. Dar ce este iubirea, Lawrence? E starea în care mie nu-mi e frică de moarte, draga mea. Adică ție nu-ți e frică de moarte, Lawrence? Nu, mie nu-mi e frică de moarte, draga mea. Asta înseamnă că în curând vei muri, Lawrence? Noi toți vom muri în curând, Magda. Adică nu avem de ales? Nimeni nu are de ales. Adică totul în viața asta e dinainte stabilit? Da, Magda, totul în viața asta e dinainte stabilit. Adică

noi trebuia să ne întâlnim și să ne căsătorim, și asta era dinainte stabilit, așa e? Păi sigur, Magda, în viața asta totul e dinainte stabilit. Adică și faptul că eu te-am furat de la cea mai bună prietenă a mea, și asta era dinainte stabilit, așa e? Da, da, sigur, totul era dinainte stabilit. Și faptul că noi ne-am hotărât să ne îmbătăm în trei, și faptul că am venit la Laura acasă? Și faptul că acum ea a rămas singură, iar tu o să pleci cu mine, toate astea au fost dinainte stabilite? Absolut corect. În lumea asta toate faptele și toate evenimentele sunt dinainte stabilite.

Lawrence și Laura se opresc din sărut. Lawrence se îndepărtează de Laura și se duce la Magda. Laura rămâne în picioare, singură. Stă în picioare cu capul plecat și se leagănă încet. Lawrence se așază pe canapea lângă Magda.

MAGDA: Și cine ia toate aceste hotărâri? Cine decide pentru noi?

LAWRENCE: Dumnezeu, normal, cine altcineva?!

MAGDA: Ce, tu crezi în Dumnezeu, Lawrence?

LAWRENCE: Cred că da, Magda.

MAGDA: Dar de ce ești așa de ud, Lawrence?

LAWRENCE: Am mers pe apă și am căzut în ea.

Lawrence o ia în brațe pe Magda, Laura a rămas pe loc, în picioare, plânge.

HEBLU

Scena 3

Noaptea. În livingul din apartamentul lui Karl și al Lindei. Atmosfera indică o casă de oameni bogați. Canapele, o masă, o vitrină cu băutură și trabucuri, o bibliotecă. La masă stau două perechi. Judecând după cum sunt îmbrăcați, e clar că sunt oameni cu dare de mână. Gustav cu soția lui, Lora, și Karl cu soția lui, Linda. Toți sunt foarte beți. Pe masă e o sticlă de martini, în care încă mai e băutură, o sticlă în care a mai rămas un coniac scump, câteva pahare de martini, câteva pahare de coniac, câteva pahare cu apă.

GUSTAV: ...și atunci, fii drăguț, și judecă motanul.

KARL: Și de ce, mă rog, că nu înțeleg?

GUSTAV: Pentru că motanul e criminalul.

KARL: Motanul e criminalul?

GUSTAV: Da, motanul e criminalul.
KARL: Și de ce e motanul criminalul?
GUSTAV: Fiindcă ți-a omorât mama, dragul meu.
KARL: Cum, ce?!
GUSTAV: Da, fix-așa.
KARL: Cu asta nu sunt de acord.
GUSTAV: Spun asta cu toată responsabilitatea. Cu toată responsabilitatea, anunț că motanul ți-a omorât mama, Karl.
KARL: Nu-i adevărat, Gustav.
GUSTAV: Ba e, Karl, motanul ți-a omorât mama, fix așa e.
KARL: Cu asta nu sunt de acord.
GUSTAV: Ar fi cazul să fii de acord, Karl.
KARL: Hm? Dar nu pot fi de acord cu așa ceva.
GUSTAV: De ce, Karl?
KARL: Pentru că nu e decât o porcărie, ce spui. Nu înțeleg niciun cuvânt din ce-mi spui. De ce motanul? Care motan, Gustav?
GUSTAV: Cum ce motan, dragul meu? Cum adică ce motan? Motanul mamei tale, despre ce alt motan poate fi vorba?
KARL: Termină, mama mea nu a avut niciun motan.
GUSTAV: Cum adică n-a avut niciun motan?
KARL: Păi, uite-așa, nu a avut niciun motan, fix-așa.
GUSTAV: Ce prostii spui acolo, Karl. Sigur c-a avut un motan.
KARL: Nu a avut niciun motan, Gustav.
GUSTAV: Cum adică n-a avut niciun motan? A avut un motan. Eu însumi l-am văzut acolo. Am fost la mama ta acum un an jumate și am văzut motanul. Avea un motan.
KARL: Păi, atunci să zicem c-a avut un motan...
GUSTAV: A avut un motan...
KARL: Ok, bine, bine, a avut un motan, dar ce rezultă de aici?
GUSTAV: Chestia aia!
KARL: Care?
GUSTAV: Aia!
KARL: Care aia?!
GUSTAV: Păi, aia-aia. Aia, adică aia. Că a avut un motan. Și că el a omorât-o pe mama ta.
KARL: Dar cum poate omorî un motan un om, îmi explicați și mie?
GUSTAV: Asta e problema ta?
KARL: Da, asta e problema mea.
LORA: Și a mea.
GUSTAV: Atunci, poftim, vă dau și răspunsul: astm alergic.
LINDA: Bravo, Gustav. Bravo!

Linda bate din palme.

KARL: Ce porcărie! Ce spui, ce astm, dragul meu?

GUSTAV: Mama ta a murit de astm alergic. S-a sufocat fiindcă avea alergie. La ce?

LINDA: La pisici.

GUSTAV: Uite, și soția ta știe. Motanul ți-a ucis mama, motanul e criminalul.

KARL: Ce porcărie, nu vreau să mai ascult așa ceva, ce porcărie!

LINDA: Acceptă, dragul meu, recunoaște că Gustav are dreptate.

KARL: Exclus!

LINDA: Dar de ce, dragul meu?

KARL: De ce? De ce? Păi, pentru că nu are argumente, de-asta.

GUSTAV: Cine n-are argumente, eu n-am argumente?!

KARL: Da, el nu are argumente.

GUSTAV: Eu n-am argumente?!

KARL: Da, el nu are argumente.

GUSTAV: Păi, atunci spune-mi, prietenarule, din ce cauză a murit mama ta, aud?!

KARL: Mama mea nu a murit, e vie.

GUSTAV: Ce, ce?!

KARL: Cum ți-am zis, mama mea nu a murit, e vie.

GUSTAV: Ce tot spui acolo?

KARL: Ce auzi și tu. Mama mea nu a murit, ea e vie.

GUSTAV: Ce spui, Karl, revino-ți?!

KARL: Tu să-ți revii! Tu să-ți revii, s-o îngropi pe mama de vie, tu să-ți revii! Mama mea e vie!

LINDA: Karl!

KARL: Ce, Karl?

LINDA: Ajunge, Karl.

KARL: Mama mea trăiește, și-uite-acum el vrea s-o îngroape de vie, vrea s-o omoare de astm alergic împreună cu un motan parșiv. Mama mea e vie! Am vorbit cu ea la telefon acum câteva minute.

LINDA: Termină, Karl!

KARL: Am vorbit cu ea la telefon acum câteva minute.

LINDA: Nu se cade să vorbești așa, Karl.

KARL: Nu se cade să vorbesc așa?! Nu se cade să vorbesc așa?! Și de ce, mă rog? Asta e interesant de știut.

LINDA: Știi și tu foarte bine de ce, dragul meu.

KARL: Îți repet, mama mea e vie, iar tu ține-ți gura, ai înțeles?!

GUSTAV: Ascultă, Karl, prietenarule...

KARL: Și tu să-ți ții gura, ai înțeles?! Să-ți ții gura, ai înțeles? Să nu mai scoți nici măcar un cuvânt despre mama mea, ai înțeles? M-ai înțeles? M-ai înțeles?! M-ai înțeles?!

Karl apucă marginile mesei, cu o mișcare scurtă și bruscă, o întoarce cu picioarele în sus și tot ce era pe ea zboară pe jos. Băutura din pahare și din sticle se varsă pe rochiile și costumele tuturor. Femeile scot țipete de surpriză. Aruncând pe jos tot ce era pe masă, Karl, clătinându-se puternic, se dă într-o parte. Toți se ridică în picioare, și clătinându-se la fel de tare ies de după masă.

LINDA: De ce-ai făcut asta, Karl?

KARL: Mama mea e vie.

LINDA: Ascultă-mă, dragul meu, Gustav și Lora sunt prietenii noștri, de ce vrei să-i jignești, nu se cade, Karl?

KARL: Mama mea e vie.

GUSTAV: Ascultă-mă, prietenarule, hai să vorbim ca doi vechi prieteni buni.

KARL: Trebuie să fim responsabili pentru fiecare cuvânt care ne iese pe gură.

GUSTAV: E de la sine înțeles, prietenarule...

KARL: Pentru fiecare cuvânt care ne iese pe gură. Domnul ne cere socoteală pentru fiecare cuvânt care ne iese pe gură.

GUSTAV: Ascultă, Karl...

KARL: Nu, tu să m-ascuți pe mine, prietene. Nu, tu să mă ascuți pe mine, prietene. Domnul ne cere socoteală pentru fiecare cuvânt care ne zboară din gură. Pentru fiecare cuvânt!

Linda, Lora, Gustav și Karl stau în picioare, față în față, toți clătinându-se puternic. Arată ca și cum ar dansa un dans arhaic.

GUSTAV: Dă-mi voie să-ți explic ceva, prietene.

KARL: Domnul îți cere socoteală pentru fiecare cuvânt care-ți zboară acum din gură.

GUSTAV: E de la sine înțeles.

LINDA: Nimeni nu cere socoteală nimănui, Karl, termină.

KARL: Domnul ne cere socoteală pentru fiecare cuvânt care ne zboară din gură.

LINDA: Nimeni nu cere socoteală nimănui, termină cu porcăriile astea ale tale, Karl. Nu ne strica seara cu încăpățânarea ta stupidă.

KARL: Domnul îți cere socoteală pentru toate cuvintele, pentru toate cuvintele care ți-au zburat din gură.

GUSTAV: Dă-mi voie să-ți explic ceva, Karl.

KARL: Mama mea e vie.

LINDA: Doamne, Karl, nu mai tot repeta același lucru.

LORA: Oricine poate face asta, Karl. Nu e nimic greu, oricine poate face așa. Și eu pot să încep acum să repet la infinit că tatăl meu, care a murit acum trei ani, e viu. Sau că fratele meu, care a fost ucis acum un an, e de asemenea viu.

KARL: Poți să repeți tot ce vrei tu, dar mama mea trăiește, eu atât am avut de spus și nimeni nu mă va convinge de contrariu!

LORA: Și fratele meu trăiește, Karl.

KARL: Și ce-i cu asta?!

LORA: Nimic. Doar că niște arabi l-au ucis acum un an, l-au înjunghiat chiar la intrarea în bloc. Niște arabi, care n-aveau de lucru, l-au jefuit și l-au omorât. Și ce, eu acum ar trebui să repet la nesfârșit că el e viu?

KARL: Tu poți să repeți ce vrei tu și de câte ori vrei tu. Dar mama mea e vie, eu atât am avut de spus și gata!

LORA: Și fratele meu e viu, și ce-i cu asta?

KARL: Păi, nimic! Mama e vie, asta e tot.

LORA: Și fratele meu e viu, e mai viu decât oricine altcineva care e viu, și ce-i cu asta?

KARL: Păi, nimic! Mama mea e vie, asta e tot.

LORA: Fratele meu e viu, și ce-i cu asta?

KARL: Și ce-i cu asta? Mama mea e vie, și ce-i cu asta?!

LORA: Fratele meu e viu, și ce-i cu asta?

KARL: Mama mea e vie, și ce-i cu asta?!

LORA: Fratele meu e viu, și ce-i cu asta? Of, acum îmi vine să borăsc, trebuie să mă duc la baie. Linda, ai putea să mă ajuți, singură n-o să reușesc, ajută-mă.

LINDA: Păi, sigur, sigur. Să mergem, te ajut, și eu vreau să mă piș, să mergem mai repede.

LORA: Eu vreau să borăsc.

LINDA: Și eu vreau să borăsc, așa că să mergem mai repede.

Linda o ia pe Lora de mână și clătinându-se foarte tare, pleacă spre cealaltă cameră. Karl strigă în urma lor.

KARL: Domnul vă cere socoteală pentru fiecare cuvânt care vă zboară din gură.

GUSTAV: O să-ți explic imediat totul, prietene. O să-ți explic tot și tu vei înțelege tot. Treaba e că tu, Karl, chiar ești acel Dumnezeu despre care vorbești. Tu chiar ești acel Dumnezeu, Karl. Vreau ca tu să ascuți ce-ți spun eu acum. Tu chiar ești acel Dumnezeu, Karl. Tu ești Dumnezeu, Karl. Mă înțelegi, prietene?

Karl se uită uimit la Gustav.

KARL: Cred că te înțeleg, prietene.

GUSTAV: Adică acum mă înțelegi, prietene?

KARL: Cred că acum chiar te înțeleg, prietene.

GUSTAV: Tu chiar ești Domnul Dumnezeu, Karl, acum mă înțelegi, dragul meu?

KARL: Cred că acum te înțeleg, prietene.

GUSTAV: Tu chiar ești Domnul Dumnezeu, asta trebuie să înțelegi, prietenarule. Doar atât, dragul meu, tu ești Domnul Dumnezeu, înțelege doar atât și totul va reveni la locul său.

KARL: Cred că acum te înțeleg, prietene. În genunchi. Stai în genunchi în fața mea și sărută-mi mâna, Gustav.

Gustav strigă.

GUSTAV: Nu! Nu înțelegi, Karl. Tu nu înțelegi totul până la capăt, prietenarule. Știi, și eu sunt tot Domnul Dumnezeu, prietene. Da, da, da. Și eu sunt tot Domnul Dumnezeu, prietene! Da, da, da, înțelegi?! Și eu sunt tot Domnul Dumnezeu, prietenarule, înțelegi?

KARL: Cred că acum te înțeleg, prietene. Tu, ești Domnul Dumnezeu, prietenarule.

GUSTAV: Eu sunt Domnul Dumnezeu, prietene. Și tu ești Domnul Dumnezeu, Karl. Înțelegi, acum înțelegi, dragul meu?

KARL: Cred că acum te înțeleg, dragul meu.

GUSTAV: Atunci hai să te îmbrățișez, dragul meu.

KARL: Îmbrățișează-mă, prietene.

Gustav și Karl se îmbrățișează. Rămân în picioare îmbrățișați, încercând să își păstreze echilibrul. Se clatină dintr-o parte în alta.

GUSTAV: Tu ești Dumnezeu și eu sunt Dumnezeu, înțelegi, prietenarule?

KARL: Noi doi suntem Domnii Dumnezeu pe acest pământ.

GUSTAV: Nu, Karl, noi suntem un singur Dumnezeu pe acest pământ. Nu doi, ci unul singur.

KARL: Dar noi suntem doi, Gustav?

GUSTAV: Noi suntem doi, dar Dumnezeu e unul singur. Tu ești Domnul Dumnezeu și eu sunt Domnul Dumnezeu, noi suntem doi, dar Dumnezeu e unul, înțelegi?

KARL: Atunci care dintre noi e?

GUSTAV: O să-ți explic imediat. Noi suntem trupul lui Dumnezeu, înțelegi? Tu și eu, noi suntem trupul lui Dumnezeu. Toți oamenii care trăiesc pe această planetă, noi toți suntem trupul lui Dumnezeu, înțelegi? Înțelegi, Karl?

KARL: Nu prea, prietene.

GUSTAV: Tu ești trupul lui Dumnezeu, înțelegeți asta?

KARL: Nu.

GUSTAV: Păi ce e aici de neînțeles, Karl, totul e atât de simplu?! Dumnezeu este infinitul, e ceea ce nu are nici început, nici sfârșit, dar are totuși formă, are totuși trup. Și acel trup suntem noi. Eu, Linda, Lora, toți oamenii, și, firește, și tu, Karl. Tu ești trupul lui Dumnezeu, Karl.

KARL: Nu se cade, nu vorbi așa, eu nu pot.

GUSTAV: Ce nu poți, Karl?

KARL: Eu nu pot fi trupul lui Dumnezeu, eu sunt foarte rău.

GUSTAV: Astea sunt găselnițe, Karl, noi toți suntem trupul lui Dumnezeu, și cei buni și cei răi.

KARL: Nu și eu, Gustav.

GUSTAV: Păi, de ce?

KARL: Pentru că sunt rău.

GUSTAV: Noi toți suntem trupul lui Dumnezeu, înțelegeți, toți. Și-apoi, tu nu ești așa de rău, prietenarule.

KARL: Sunt rău.

GUSTAV: Nu ești rău, Karl.

KARL: Sunt rău.

GUSTAV: Nu ești rău.

KARL: Sunt rău.

GUSTAV: Nu ești rău.

KARL: M-am culcat cu nevasta ta, Gustav.

GUSTAV: Ce?

KARL: Acum câțiva ani m-am culcat cu nevasta ta, Gustav.

GUSTAV: Ce tot spui acolo, Karl?

KARL: Țasta e adevărul, prietene, am făcut-o. Îmi e foarte, foarte rușine. Trăiesc cu rușinea asta deja de mulți ani și în tot acest timp mi-a fost greu să mă uit în ochii tăi. De multă vreme voiam să-ți spun despre toată povestea asta, dar nu puteam să mă hotărâsc. Sunt rău, Gustav. Eu sunt foarte, foarte rău. Eu nu pot fi trupul Domnului Dumnezeu, uneori mi se pare că nu sunt demn să fiu trupul unui om, nici măcar a unui animal. Sunt dezgustat de mine însumi, sunt total dezgustat, Gustav. Cam asta e situația, asta e situația, prietenarule.

Pauză. Intră Lora și Linda. Lora se duce la Gustav, iar Linda la Karl. Ambele doamne își iau bărbații de mână.

LORA: Mie mi se pare că e deja timpul să mergem acasă. Nu știu de ce, dar azi mă simt foarte obosită.

LINDA: Da-da, se pare că și noi trebuie să mergem la culcare.

GUSTAV: Doar un minut, dragi doamne, trebuie să-i explic ceva dragului nostru Karl, vreau să ca el să înțeleagă ceva. Încă n-am terminat ce aveam de vorbit. Știi, dragă Karl, de fapt nu e așa de important ce fel de om ești, Karl, dacă ești bun sau rău. Asta nu are nicio importanță, pentru că tu oricum ești Domnul Dumnezeu. Oricine ai fi, Karl, tu oricum ești trupul lui Dumnezeu, orice ar fi! Înțelegeți, Karl? Oricine ai fi, tu ești trupul lui Dumnezeu, înțelegeți? Înțelegeți ce-ți spun, Karl?

KARL: Mi se pare că încep să te înțeleg, Gustav.

GUSTAV: Și soția mea Lora, oricum ar fi ea, și soția ta, Linda, noi toți suntem trupul Domnului Dumnezeu. Și tu, și ea, și Lora, și eu – noi toți suntem trupul lui Dumnezeu, înțelegeți despre ce vorbesc eu aici, Karl?

KARL: Cred că înțeleg despre ce vorbești, prietenarule.

LORA: Eu nu înțeleg despre ce vorbești. Ce filosofie ciudată mai e și-asta, ce-i asta, Gustav?

GUSTAV: Tu ești Domnul Dumnezeu, Lora, tu ești trupul Domnului Dumnezeu, înțelegeți? Tu ești Domnul Dumnezeu, Lora. Și Linda este de asemenea Domnul Dumnezeu, și eu sunt Domnul Dumnezeu, și chiar Karl al nostru care e foarte-foarte rău, și el este Domnul Dumnezeu. Noi toți suntem Domnul Dumnezeu. Chiar și arabii care ți-au jefuit și ți-au ucis fratele, Lora, și ei sunt tot Domnul Dumnezeu, cam asta e toată filosofia, draga mea Lora.

LORA: Să nu îndrăznești să-i numești Dumnezeu pe ucigașii fratelui meu, Gustav.

GUSTAV: Noi toți suntem Domnul Dumnezeu, Lora, și cei care neucid în această lume ciudată, și ei sunt la fel, la fel, la fel, la fel...

LORA: Sună foarte inspirator, mai ales la trei dimineața după cantitatea de alcool pe care am băut-o azi. Și cred că acum e timpul să încheiem această seară, dragul meu. Mergem acasă, unde ne așteaptă patul nostru, să mergem să ne întindem acolo trupurile noastre obosite și bete, trupurile lui Dumnezeu.

LINDA: Frumos spus!

KARL: Foarte.

GUSTAV: Cred că într-adevăr e timpul să plecăm, dragii noștri Linda și Karl.

LORA: Gustav, ca de obicei, i-a dat liber șoferului, așa că va trebui să ne ducem pe jos.

LINDA: Vă duce șoferul lui Karl, nu-i așa Karl?

KARL: Și eu i-am dat liber șoferului, draga mea, așa că și noi trebuie să mergem tot pe jos.

GUSTAV: Eu personal mă bucur teribil fiindcă nu e bine să adormi într-o stare așa de nașpa.

LORA: Dragule, ești minunat.

GUSTAV: Și tu la fel, draga mea.

LORA: Karl, Linda, sunteți minunați.

GUSTAV: Și seara asta a fost minunată. Haideți să vă îmbrățișez de la revedere.

Gustav îi îmbrățișează pe Karl și Linda. Lora îi sărută pe rând pe Karl și Linda.

GUSTAV: Noapte bună, Karl! Noapte bună, Linda! Toate cele bune, la revedere.

KARL: La revedere, Gustav. La revedere, Lora.

LINDA: La revedere, Gustav. Salut, Lora.

LORA: Noapte bună, pa-pa.

Gustav și Linda pleacă. Karl se apropie obosit de masă și se așază. Linda se așază lângă el.

LINDA: Îți vine să crezi, în viața mea nu m-am mai îmbătat în halul ăsta, cum s-a întâmplat așa ceva, Karl?

KARL: Sincer să fiu, și eu ultima dată m-am îmbătat în halul ăsta la absolvirea universității.

LINDA: Ce ciudat că ne-am îmbătat în halul ăsta, comemorând un an de la moartea mamei tale, care de fapt, n-a suportat niciodată alcoolul. Cum s-a întâmplat una ca asta? În plus și discuția aia idioată despre motanul care a ucis-o pe mama ta, sper nu te-ai supărat prea tare pe Gustav, Karl?

KARL: Despre ce vorbești, Linda?

LINDA: Despre ideea aia idioată, cum că motanul a ucis-o pe mama ta, pe care a emis-o Gustav.

KARL: Nimeni n-a ucis-o pe mama, Linda, e vie.

LINDA: Karl!

KARL: Mama mea trăiește, Linda.

LINDA: Ce spui acolo, Karl?!

KARL: Mama mea trăiește, asta e tot ce spun, draga mea!

LINDA: O, Doamne, Karl!

Karl se ridică și se duce spre ieșire.

LINDA: Unde te duci, Karl?!

KARL: Am nevoie să fac câțiva pași.

LINDA: Așteaptă, Karl, merg cu tine.

Iese din casă, Linda se duce după el.

HEBLU

Scena 4

Noaptea. Bucătăria unui restaurant. Restaurantul e demult închis, dar în bucătărie, printre vase spălate, oale, cuțite mari și mici și alte ustensile de gătit, s-au adunat cinci oameni. Patru dintre ei sunt bărbați: Max, Rudolf, Gabriel și Mathias. Cu ei mai e și o fată tinerică, pe care o cheamă Roza. Toți sunt extrem de beți.

Roza stă pe masa de tocat legume și are în mână un pahar de șampanie, lângă ea stă Rudolf, tot cu un pahar de șampanie în mână. El se clatină foarte tare, așa că se ține cu o mână de o țeavă subțire și strălucitoare, pe care sunt agățate oalele curate.

Max și Gabriel sunt așezați pe masa de lângă chiuvetă. Gabriel ține în mâna dreaptă o sticlă deschisă de șampanie din care își toarnă în pahar lui și lui Max. Șampania curge peste marginile paharelor și le udă costumele.

Mathias, clătinându-se foarte tare, se apropie de frigider, îl deschide și se uită îndelung în el.

ROZA: Nimeni nu poate să vrea de la mine mai mult decât pot eu oferi, așa că, domnule judecător, trebuie să vă țineți gura.

RUDOLF: E foarte amuzat, foarte amuzat cum o spui tu, dar cine a zis asta?

ROZA: „Nimeni nu poate să vrea de la mine mai mult decât pot eu oferi, de aceea trebuie să vă țineți gura, domnule judecător!” – a spus personajul feminin principal dintr-un film, de care nu-mi mai aduc aminte cum se numea și pe care l-am văzut azi.

RUDOLF: Păi, atunci ia repetă, hai repetă, încă o dată, hai, repetă, încă o dată!

ROZA: Nimeni nu poate să vrea de la mine mai mult decât pot eu oferi, de aceea trebuie să vă țineți gura, domnule judecător!

RUDOLF: E foarte amuzat, Max, auzi ce zice, e foarte amuzat?! Și hai, mai repetă o dată pentru Max, mâine se însoară, hai măcar să mai râdă și el azi, pentru ultima oară.

ROZA: Nimeni nu poate să vrea de la mine mai mult decât pot eu oferi, de aceea trebuie să vă țineți gura, domnule judecător.

RUDOLF: E foarte amuzat, e foarte amuzat ce zice, auzi, Max? Poți să te amuzi și tu în ultima ta seară de burlac. Mâine n-o să-ți mai ardă de răs. Auzi?

MAX: Aud tot.

GABRIEL: Și eu aud tot.

RUDOLF: E foarte amuzat, nu-i așa? Din ce film e, că vreau să-l văd și eu?

ROZA: Unu' pe care l-am văzut azi la festival, dar nu-mi aduc aminte cum se numea, un film iranian, nu-i mai știu titlul, e al unui regizor iranian, nu-mi aduc aminte numele lui de familie, de fapt, nu mai țin minte nimic din filmul ăla, în afară de fraza asta.

RUDOLF: Păi, hai, spune, mai spune-o încă o dată, o să mai râdem încă o dată împreună, hai...

ROZA: Nimeni nu poate să vrea de la mine mai mult decât pot eu oferi, de aceea trebuie să vă țineti gura, domnule judecător!

Rudolf încearcă să râdă, dar nu-i iese, atunci începe să-și imagineze că râde, dar îi iese un răs foarte fals, ba chiar sinistru.

RUDOLF: O, Doamne, ce amuzant e! Ha, ha, ha... Ascultă, Max, e atât de amuzant! Ha-ha-ha!

Mathias continuă să se uite în frigiderul deschis.

MATHIAS: Ce-i asta, Max, de ce nu văd niciun fel de carne pe nicăieri?

MAX: Pentru că.

MATHIAS: Pentru că ce?

MAX: Pentru că –... asta e.

MATHIAS: Ce-i asta? Am zis că nu văd aici niciun fel de carne pe nicăieri?

MAX: Pentru că ăsta e un restaurant vegetarian.

MATHIAS: Da? Și ce înseamnă asta?

MAX: Înseamnă că aici nu este și nici nu poate fi carne. Pentru că ăsta e un restaurant vegetarian.

MATHIAS: Dar de ce, e interesant de știut, de ce e aici acest restaurant vegetarian?

MAX: Pentru că... ne aflăm în restaurantul părinților mei.

MATHIAS: Și asta explică tot?

MAX: Și asta explică tot.

MATHIAS: Ce explică asta? Asta nu explică nimic. Unde e carnea, Max?

MAX: Asta explică faptul că părinții mei sunt vegetarieni și că au deschis un restaurant vegetarian... Într-un restaurant vegetarian nu poate fi carne. Asta e toată explicația.

MATHIAS: Și cine are nevoie de un restaurant în care nu există nici măcar o bucățică de carne?

MAX: Cei care nu mănâncă deloc carne, ve-ge-ta-ri-e-nii.

MATHIAS: Și cine are nevoie de unii care nu mănâncă deloc carne?

GABRIEL: Domnul Dumnezeu, Mathias. Domnul Dumnezeu, are nevoie de cei care nu mănâncă deloc carne. Dumnezeu îi iubește pe vegetarieni, iar pe cei care mănâncă carne îi trimite în iad.

ROZA: Nu-i adevărat.

GABRIEL: Ba e adevărat.

ROZA: Nu e adevărat.

RUDOLF: Tu ești prostituată, de unde poți tu să știi ce e adevărat și ce nu?

ROZA: Poate că sunt prostituată, dar știu ce e adevărat și ce nu.

RUDOLF: De unde?

ROZA: Din viață.

RUDOLF: Din ce viață? Din viața de prostituată?

ROZA: Merg la cinema.

RUDOLF: A, atunci se înțelege!

Mathias continuă să stea în fața frigiderului deschis și să se uite la tot ce conține.

MAX: Da' de ce ați adus cu voi o prostituată?

MATHIAS: Pentru consum.

MAX: Doar v-am zis că nu trebuie să aduceți pe nimeni aici, că e restaurantul părinților mei, cu atât mai mult o prostituată!

RUDOLF: Dar e ultima ta seară de burlac, Max. Asta e petrecerea burlacilor, și ce petrecere de burlaci mai e și-aia fără o prostituată?

MAX: Eu nu v-am cerut să-mi aduceți o prostituată, cu atât mai mult în restaurantul părinților mei.

GABRIEL: Termină, Max, peste tot e loc pentru iubire, cu atât mai mult într-un restaurant vegetarian.

MATHIAS: Eu vreau carne, propun să o mâncăm pe prostituată, să o prăjim în tigaia asta, uite!

Mathias închide frigiderul și se duce spre peretele pe care e atârnată o tigaie mare. Mathias încearcă să ia tigaia de pe perete.

RUDOLF: Nu te teme, nu-i las să-ți facă rău, ești sub aripa mea.

ROZA: Nimeni nu e stare să ne apere de iubire, preafrumoasa mea Gulbahor.

RUDOLF: Ce, ce?

ROZA: E o altă replică din filmul pe care l-am văzut azi. Și-acum mi-a venit brusc în minte.

MAX: De ce ați adus o prostituată aici, în restaurantul părinților mei! să plece!

GABRIEL: Pentru iubire, Max.

MATHIAS: Pentru consum.

Mathias ia tigaia de pe perete, dar se dovedește mai grea decât se aștepta, cu tigaia în mână, Mathias face câțiva pași înapoi și cade pe spate.

MATHIAS: Ah! Du-te... în pizda mă-tii.

MAX: Mai ești printre noi, Mathias?

MATHIAS (*zăcând pe podea*): Blestematul tău de restaurant vegetarian!

MAX: Să nu îndrăznești să vorbești așa despre părinții mei!

GABRIEL: Nu vorbește despre părinții tăi, vorbește despre restaurant.

MAX: E totuna.

Mathias se ridică ținând în mână tigaia.

MATHIAS: Toți vegetarienii sunt niște fasciști ascunși. Oamenii normali nu refuză să mănânce carne, asta fac numai perverșii.

Max se apropie de Mathias.

MAX: Părinții mei nu sunt perverși.

MATHIAS: Atunci de ce nu mănâncă carne?

MAX: Pentru că sunt vegetarieni.

MATHIAS: Tot aia.

MAX: Și tu acu'!

Max face o mișcare bruscă cu mâna și vrea să-l lovească pe Mathias peste față, dar acesta reușește să se apere cu tigaia, așa că Max lovește cu toată puterea tigaia. Max țipă de durere, mâna îi tremură, se chircește și cade pe jos. Gabriel țipă și el și se repede la Mathias.

GABRIEL: Aaaaaaaa!!!!!!

Gabriel îl apucă pe Mathias de un picior și zboară împreună în cel mai îndepărtat colț al bucătăriei, trântind în cădere, masa cu oale și tacâmuri, totul cade cu mult zgomot pe podea. Gabriel și Mathias cad pe masa plină de cutii cu mâncare, se rostogolesc peste masă, trântind toate

cutiile și pachetele pe jos și cad ei înșiși pe podea. În cădere, ambii întâi țipă, apoi tac.

Se face din nou liniște, se aude numai cum geme Max.

RUDOLF: Cum te cheamă, Roza?

ROZA: Roza mă cheamă.

RUDOLF: Dar care e numele tău adevărat, atunci când nu ești prostituată, atunci cum te cheamă?

ROZA: Întotdeauna mă cheamă Roza.

RUDOLF: Și chiar și atunci când nu ești prostituată, ești aceeași Roza, ca acum?

ROZA: Întotdeauna sunt Roza.

RUDOLF: Ce ciudat!

ROZA: Nimeni nu e în stare să ne apere de iubire, preafrumoasa mea Gulbahor.

Max se ridică și clătinându-se, se duce spre masa pe care sunt sticlele de apă și de băutură. Max ia o sticlă de un litru și jumătate de apă și bea îndelung, bea jumătate de sticlă. Gabriel și Mathias își vin și ei în fire, se ajută reciproc să se ridice în picioare. Ridicându-se, încet, clătinându-se puternic, se duc spre masa lângă care stă Max. Se apropie de Max. Max îi întinde lui Mathias sticla cu apă, Mathias bea. După ce bea toată apa din sticlă, Mathias aruncă sticla și se apropie de Max. Se îmbrățișează. Gabriel bea apă din altă sticlă.

RUDOLF: Care e tariful tău, Roza?

ROZA: Știți doar care e tariful meu, 50 de euro pe oră, cu unul singur pe oră. Apropo, suntem aici deja de trei ore și în curând va trebui să merg acasă.

RUDOLF: Păi, de ce te vinzi așa de ieftin, Roza?

ROZA: Vreți să-mi plătiți mai mult? Vă rog, nu am nimic împotriva.

RUDOLF: Păi, de ce te vinzi așa de ieftin, Roza? Așa de ieftin? De ce?!

ROZA: Nimeni nu e stare să ne apere de iubire, preafrumoasa mea Gulbahor.

RUDOLF: Întrebarea mea e de ce te vinzi așa de ieftin, Roza?

ROZA: Nimeni nu poate să vrea de la mine mai mult decât pot eu oferi, de aceea trebuie să vă țineți gura, domnule judecător.

RUDOLF: Măine mă duc neapărat să văd și eu filmul ăsta, înainte să se termine festivalul. Tu te duci la film, Gabriel?

GABRIEL: Eu sunt deja într-un film.

Max și Mathias se îndepărtează unul de celălalt. Max se așază pe masă, Mathias rămâne în picioare lângă el. Gabriel se duce la Roza și Rudolf.

GABRIEL: Iubirea pentru alcool e exact la fel ca iubirea mamei pentru fiul ei. E aceeași cu iubirea față de Dumnezeu a unui călugăr. Iubirea e mereu una și-aceeași. Să iubești gogoșile cu mac e totuna cu a-ți iubi aproapele. Să iubești dulciurile e ca iubirea pentru Dumnezeu. E unul și-același lucru să iubești carnea prăjită sau pe Iisus. Important e să iubești!

ROZA: Și eu cred la fel, exact la fel!

GABRIEL: Nu eu gândesc așa, ci fratele meu. Fratele meu e preot și îi ascult tot timpul poveștile astea despre cum noi suntem iubire. Tu ești iubire, el e iubire, ei, acolo, Max și Mathias sunt, și ei, tot iubire. Fratele meu vorbește așa, e preot catolic, el vorbește așa.

ROZA: Eu cred în Dumnezeu.

GABRIEL: Dumnezeu e iubire, elefantul e iubire, tortul e iubire, șoaricele e iubire, Bin Laden e iubire, prostituata e iubire. Totul e iubire. Așa zice fratele meu.

RUDOLF: Păi, ce tot spui la tâmpenii, Gabriel, fratele tău nu poate vorbi așa, niciun preot nu spune așa ceva, ce e tâmpenia asta? Îi cunosc pe preoți, ei nu vor spune niciodată că „elefantul e iubire”. Niciun preot nu va spune așa ceva.

GABRIEL: Dar fratele meu așa vorbește.

RUDOLF: E ciudat. Mie mi se pare că tu inventezi acum toate astea special ca să te dai mare în fața noastră. Eu nu cred ca fratele tău să fi spus asemenea porcării.

GABRIEL: Ce-ar fi să-l sunăm și să-l întrebăm?

RUDOLF: Hai, termină, n-o să sunăm pe nimeni, e deja trecut de miezul nopții.

GABRIEL: Fratele meu, preotul catolic, zice că totul e iubire, absolut tot. Oalele sunt iubire, cuțitele, porumbeii, excrementele, whisky-ul, voma, Iisus, îngerii, guma de mestecat, banii, prostituatele bete, șosetele murdare care put, totul e iubire. Fratele meu, preotul catolic, așa zice.

MATHIAS: Dar nu cumva e dintre ăia care seduc băiți tineri și despre care scriu ziarele?

GABRIEL: Ce te-a apucat, crezi că te las să-l jignești pe fratele meu?

Gabriel se duce spre Mathias cu un aer amenințător, Max se așază între ei.

MAX: Gata, gata. Gabriel nu are niciun frate, glumește.

MATHIAS: Știu că n-are niciun frate, și eu glumesc.

Mathias și Gabriel se despart.

GABRIEL: Fratele meu zice că ar trebui să auzim șoapta lui Dumnezeu în inima noastră. Fiecare dintre noi trebuie să audă șoapta lui Dumnezeu în inima lui. Fratele meu zice că...

MATHIAS: Mai taci, tu n-ai niciun frate.

GABRIEL: Și tu trebuie să auzi șoapta lui Dumnezeu în inima ta, așa m-a rugat fratele meu să-ți transmit.

MATHIAS: Ești un idiot!

ROZA: Eu știu despre ce vorbește, nu e idiot. Eu aud șoapta lui Dumnezeu în inima mea. Nu întotdeauna, dar uneori mi se întâmplă s-o aud.

RUDOLF: Tu ești prostituată, Roza, nu poți vorbi așa.

ROZA: Dar o aud. Pe cuvântul meu, uneori aud șoapta lui Dumnezeu în inima mea.

RUDOLF: De ce toate prostituatele sunt întotdeauna așa de religioase?

GABRIEL: Fratele meu, preotul catolic, zice că fiecare, a auzit măcar o dată în viață șoapta lui Dumnezeu în inima lui, dar sunt puțini cei care recunosc faptul ăsta.

MATHIAS: Tu n-ai niciun frate, ce tot îndrugi acolo?

GABRIEL: Toți auzim șoapta lui Dumnezeu în inima noastră, dar pur și simplu ascundem acest lucru, chiar de noi înșine.

ROZA: Așa e, așa e, fratele tău are perfectă dreptate.

MATHIAS: Da' n-are niciun frate, despre ce vorbim noi aici?!

MAX: Despre faptul că logodnica mea aude această șoaptă și părinții mei îmi repetă adesea că și ei aud șoapta lui Dumnezeu în inimile lor.

MATHIAS: Păi sigur, că doar sunt vegetarieni, cum ar putea să n-o audă.

MAX: Dar eu și logodnica mea, noi nu suntem vegetarieni, dar și noi o auzim, deși mâncăm carne.

MATHIAS: Ce auziți, Max?

MAX: Șoapta lui Dumnezeu în inimile noastre.

GABRIEL: Toți auzim șoapta lui Dumnezeu în inimile noastre, numai că nici măcar nu o recunoaștem.

MAX: Eu am recunoscut-o acum. Uneori aud șoapta lui Dumnezeu în inima mea, deși eu nu cred în Dumnezeu și nici nu sunt vegetarian.

RUDOLF: Păi, dacă suntem la capitolul ăsta, atunci nici eu nu cred în Dumnezeu. Dar mai ales nu cred în ce spun preoții catolici, nu vreau să-l jignesc pe fratele tău, Gabriel.

MATHIAS: El nu are niciun frate.

RUDOLF: Știu că nu are frate, dar nu despre asta e vorba, ci despre faptul că deși nu cred în Dumnezeu, și eu aud uneori șoapta Domnului în inima mea.

ROZA: Da-da. Uneori se aude foarte clar. Fratele tău are dreptate.

RUDOLF: Da-da, fratele tău are dreptate!

MATHIAS: Ce v-a apucat, v-ați propus să vă bateți joc de mine, el nu are niciun frate, cum poate să aibă dreptate?! Și de fapt, despre ce vorbiți voi aici?

MAX: Ascultă, Mathias. Suntem prieteni și hai să vorbim deschis. Noi toți, măcar din când în când, chiar auzim șoapta lui Dumnezeu în inima noastră, și nu trebuie să te faci că nu înțelegi despre ce vorbim. Recunoaște că și tu o auzi?!

MATHIAS: Eu sunt om în toată firea.

GABRIEL: Tocmai despre asta e vorba, bătrâne. Fratele meu, preotul catolic, zice că primul semn al maturizării e acela că omul începe să audă șoapta lui Dumnezeu în inima lui. Copiii nu o aud. Ei încă nu se ascultă pe ei înșiși, sunt atât de fericiți! Dar noi deja nu ne mai putem găsi fericirea în lumea din jurul nostru, de aceea cu fiecare an care trece, noi deschidem tot mai mult ochii și ne ascultăm pe noi înșine, ascultăm ce avem acolo, în interiorul nostru, și atunci auzim și șoapta lui Dumnezeu în inima noastră.

ROZA: Eu, cel mai des, aud șoapta lui Dumnezeu în inima mea dimineața, când mă întorc de la lucru.

RUDOLF: Tu mai lucrezi și altundeva?

ROZA: Nu. Numai asta fac. Dar sunt așa de obosită, că vin de la lucru aproape fără nicio putere și mă prăbușesc în pat. Și atunci aud șoapta lui Dumnezeu în inima mea.

MAX: Gabriel, fratele tău e un om curajos, el spune lucrurilor pe nume, vorbește despre ceva ce ne e teamă tuturor să spunem cu voce tare. Noi toți auzim șoapta lui Dumnezeu în inima noastră, dar ne e rușine să o recunoaștem. Eu sunt convins că și Mathias o aude. Hai, Mathias, hai, fă-o, zi că am dreptate.

MATHIAS: Dar știi că e o mare tâmpenie.

GABRIEL: Nu te teme, n-o să spunem la nimeni.

RUDOLF: Nimeni de la tine de la serviciu nu va afla că și tu auzi șoapta lui Dumnezeu în inima ta, deși și ei o aud, toți.

MATHIAS: Păi, eu zic că voi pur și simplu v-ați îmbătat și v-ați pierdut mințile.

MAX: Ne-am îmbătat și ne-am dat seama de ceva, de care nu ne putem da seama cu mintea trează.

MATHIAS: Dar să țineți minte că mâine voi nega tot.

RUDOLF: Păi și noi la fel.

GABRIEL: Eu nu. Eu nu voi transmite mai departe convingerile fratelui meu.

MATHIAS: Tu nu ai frate.

GABRIEL: Și ce dacă?!

MAX: Hai, Mathias, fă-o, recunoaște că și tu auzi șoapta lui Dumnezeu în inima ta.

MATHIAS: Sunteți niște pui de curvă.

MAX: Da, suntem niște pui de curvă, dar auzim șoapta lui Dumnezeu în inimile noastre, și tu o auzi, dar îți e frică s-o recunoști, îți e frică să rămâi cu tine însuți fie și pentru o clipă.

GABRIEL: Hai, Mathias.

RUDOLF: Nu te purta ca o muiere cu mucii la nas.

MATHIAS: Ce, ce?!

RUDOLF: Fii bărbat adevărat și recunoaște că auzi șoapta lui Dumnezeu în inima ta.

Mathias se uită la toți și se gândește încordat.

MATHIAS: Ok, hai, bine.

MAX: Ce e bine? Spune cu voce tare.

MATHIAS: Ce să spun?

MAX: Nu face pe prostu', Mathias. Spune cu voce tare că auzi șoapta lui Dumnezeu în inima ta.

MATHIAS: Aud șoapta lui Dumnezeu în inima mea. Ce coșmar, de mult nu m-am mai îmbătat în halul ăsta, ca azi.

GABRIEL: Păi, vezi ce simplu era.

MAX: Eu, un nenorocit de manager de operațiuni bancare, aud șoapta lui Dumnezeu în inima mea, futu-i mama mă-sii să-i fut. Și asta nu e o glumă-n pizda mă-sii. Mâine mă-nsor și asta chiar nu e o glumă, și dacă n-ar fi șoapta asta a lui Dumnezeu în inima mea, demult m-aș fi dus de pe lumea asta, undeva departe.

MATHIAS: Da, bine, bine și eu o aud, deși eu nu dau doi bani pe toate discuțiile astea ale voastre despre Dumnezeu. Mi se rupe mie de Dumnezeul vostru. Dar și eu aud șoapta Lui în inima mea, futu-vă muma-n cur să vă fut, și eu Îi aud șoapta, futu-vă muma-n cur să vă fut. El șoptește, șoptește, șoptește în mine, acest Dumnezeu.

RUDOLF: Eu aud șoapta lui Dumnezeu dimineața, cu câteva minute înainte să sune împutitul ăla de ceas. Întotdeauna mă trezesc cu câteva minute înainte să sune soneria aia criminală, stau întins și mă gândesc că iar trebuie să mă duc la nenorocitul ăla de birou, iar trebuie să vorbesc toată ziua la mizeria aia de telefon, iar trebuie să văd fețele alea de căcat și atunci încep să aud șoapta lui Dumnezeu în inima mea.

GABRIEL: Fratele meu, preotul catolic, zice că Dumnezeu nu încetează niciodată să ne șoptească, niciodată. Nu tace nicio secundă. Și știi asta fiindcă sunt în viața mea zile în care nimic nu reușește să mă convingă că viața are sens. Nimic nu e în stare să îmi redea sensul. Nimic nu e în stare să îmi redea sensul, și numai șoapta lui Dumnezeu...

MATHIAS: Numai șoapta lui Dumnezeu, în pizda mă-tii.

GABRIEL: Numai șoapta lui Dumnezeu! Șoapta lui Dumnezeu, asemenea unui plânset.

ROZA: Da-da-da! Fiindcă atunci când El șoptește, atunci mi se pare că El plânge.

MAX: Exact-exact, El plânge.

RUDOLF: Da, chiar așa. Dumnezeu plânge în inima mea, asta e șoapta Lui.

MATHIAS: Da, e mai degrabă un plânset, această șoaptă a lui Dumnezeu din inima mea, e un plânset.

GABRIEL: Ia, liniște! Căci vine momentul în care putem auzi șoapta lui Dumnezeu în inimile noastre. Veniți aici. Tăceți și veniți înapoi.

Se adună toți în mijlocul bucătăriei și se îmbrățișează.

GABRIEL: Fratele meu, preotul catolic, zice că e bine să asculți șoapta lui Dumnezeu în grup. Să ne îmbrățișăm. Liniște! Să auzim șoapta lui Dumnezeu în inima noastră.

Stau toți îmbrățișați în tăcere. Se face o liniște deplină. Nimeni nu scoate niciun sunet. După un timp se aud niște suspine, e Roza care plânge. După alte câteva secunde începe să plângă și Rudolf, după el și Max, apoi și Gabriel și Mathias. Stau toți îmbrățișați în mijlocul bucătăriei și plâng. E noapte. În liniștea nopții se aud suspinele a patru bărbați beți și al unei femei bete, aceasta este șoapta lui Dumnezeu.

HEBLU

ACTUL II

Scena 1

Noaptea. O stradă. Pe stradă, pe treptele din fața ușii unui restaurant închis demult, stă Marta. E plină de noroi uscat. Marta stă cu capul în jos și mormăie ceva în barbă. Intră Gustav și Lora. Trec pe lângă Marta, dar se opresc brusc. Gustav o oprește pe Lora și face câțiva pași în direcția Martei.

GUSTAV: Domnișoară, aveți nevoie de ajutor?

Marta ridică încet capul și se uită la Gustav, încercând să înțeleagă ce vrea de la ea.

GUSTAV: Domnișoară, mă auziți, sunteți în regulă?

MARTA: Bună ziua.

GUSTAV: Bună ziua. V-am întrebat dacă e sunteți în regulă?

MARTA: Bună ziua. O să vă dezvălui un secret. Eu vă iubesc.

GUSTAV: Da?

MARTA: Da! Vă iubesc.

GUSTAV: O! Ce surpriză!

MARTA: Vă iubesc.

GUSTAV: O, ce surpriză! Recunosc că nu eram pregătit pentru o astfel de mărturisire.

Gustav se apropie de Marta.

LORA: Ce faci, Gustav? De ce stai la discuții cu ea, mergem acasă?!

GUSTAV: Stai, Lora, se pare că am întâlnit femeia care mă iubește.

LORA: Ce prostii tot spui acolo, Gustav? Termină, las-o-n pace, te rog, hai să mergem.

GUSTAV: Iartă-mă, Lora, dar pot să plec după ceea ce tocmai s-a întâmplat între mine și fata asta?

MARTA: Te așteptam ca să îți spun că te iubesc.

GUSTAV: Păi, îți vine să crezi, zi și tu?! Cum s-a întâmplat așa, total pe neașteptate? Ce-i drept, eu sunt însurat.

MARTA: Soția ta nu va afla nimic, doarme.

GUSTAV: Nu, soția mea e aici, nu doarme.

MARTA: Doarme.

GUSTAV: Cred că înțeleg la ce te referi. Ea doarme. Și mai departe?

Marta se ridică și, clătînându-se, se apropie de Gustav și stă în fața lui. Gustav și Marta se uită unul la celălalt.

LORA: Ce faci, Gustav, ai înnebunit? De ce o tachinezi pe biata fată, vezi doar că nu-i e bine! Ce, nu vezi? Las-o-n pace, hai să mergem, am înghețat, vreau acasă, Gustav!

GUSTAV: Stai puțin, Lora. Cred că am întâlnit-o pe cea care mă iubește, iartă-mă.

Lora se apropie de Gustav și Marta.

LORA: Să mergem acasă, Gustav, nu e cazul să te porți așa cu mine, nu merit una ca asta. Să mergem. Fetițo, lasă-ne în pace, bine?

MARTA: Nu pot, eu îl iubesc pe soțul dumneavoastră.

LORA: Doamne, ce coșmar! Gustav, fata asta e bolnavă, n-o s-o ajuți cu nimic, să mergem, te rog, să mergem.

Lora îl trage pe Gustav de mânecile gecii, dar Gustav o îndepărtează ușor pe Lora. Gustav și Marta, se privesc neputând să-și desprindă privirea unul de la celălalt.

GUSTAV: Așteaptă, Lora. Chiar nu vezi ce se întâmplă aici?

LORA: Ba văd foarte bine ce se întâmplă aici, văd cum îți bați joc de mine, numai că nu înțeleg de ce am meritat să te porți așa cu mine?

Gustav și Marta se privesc fără încetare.

GUSTAV: Așteaptă, Lora.

MARTA: Eu îl iubesc pe soțul tău, Lora. El e bărbatul pe care l-am așteptat toată viața.

GUSTAV: Nu-mi vine să cred?! Nici nu mi-ar fi putut trece prin cap că tocmai azi mi se va întâmpla una ca asta. Cum te cheamă?

MARTA: Marta. Pe mine mă cheamă Marta, iar pe tine te cheamă Gustav, știu. Te iubesc, Gustav.

GUSTAV: Eu, recunosc, nu eram pregătit pentru așa ceva. Văd că se întâmplă exact la ce m-am gândit eu atâta timp. E fix așa cum mi-am imaginat eu atâta timp, e adevărat?

MARTA: E adevărat, exact așa e, Gustav.

LORA: Doamne, de ce te porți așa cu mine, Gustav? Măine dimineață o să-ți fie foarte rușine. Te rog, termină, Gustav, încetează cu toate astea, hai acasă!

MARTA: Iubirea e atunci când totul se trezește în tine, fiecare celulă din organismul tău. Când nu iubești, dormi. Iar când iubești, atunci se trezește din somn și toată lumea ți se pare plină de această energie pe care înainte nici n-ai observat-o. Te iubesc și asta înseamnă că eu nu mai dorm, asta înseamnă că eu abia acum încep să trăiesc viața pe deplin. Iubirea ta se va uni cu iubirea mea și în lume va fi tot mai multă și mai multă iubire.

GUSTAV: Exact! Ceva se trezește în inima mea, în tot corpul meu, e o energie inexplicabilă care devine tot mai mare și mai mare. Asta schimbă tot. Schimbă tot în interiorul și în jurul meu. Iubirea ta trezește iubirea mea și totul iese la suprafață și trezește iubirea tuturor celorlalți!

LORA: Ce-i cu voi, v-ați țicnit, ce tot vorbiți acolo? Deja delirați amândoi de la alcool! Și tu Gustav, la fel! Stați așa, sun imediat la Salvare, o să vină, o să vă facă niște injecții speciale și-o să vă veniți în fire.

Lora începe să își caute telefonul mobil în geantă.

MARTA: Și fiecare eveniment din acest moment al vieții mele, acum arată altfel, pentru că știu că tot ce e în jurul meu există din iubire. Nu am observat până acum, pentru că nu am iubit. Mi se părea că în jurul meu e numai mizerie și suferință. Vedeam numai mizerie, mi se părea că toată țara asta nu e decât o mizerie fără sfârșit. Că toți cei de vârsta mea, toți prietenii mei, toți sunt de căcat, vorbesc tot timpul numai despre căcaturi, totul e așa o vomă, toată lumea asta e doar o vomă. Totul, în puii mei, îmi părea insuportabil, părinții mei, în puii mei, nu iubesc pe nimeni, prietenul meu e pur și simplu un bastard prematur și prost, nicăieri nu e niciun fel de viață, totul în jur e mort, totul e dintr-o plastilină sau de plastic, nimeni nu are viață în el, nimeni nu simte nicio pulă, nimeni, în puii mei, nu simte ce e cel mai important, nimeni nu simte ce se întâmplă, și eu mă întrebam de ce puii mei să trăiesc, până la urmă, în această lume de cauciuc, cu acești oameni, în puii mei, de plastic, care nu fac decât să se îndoape, să se fută și să doarmă? Mă gândeam că nu e nicio urmă de sens în toată povestea asta, iar acum văd că sensul există, Gustav. Sensul e în iubire, Gustav. Acum te-am întâlnit pe tine, Gustav și am înțeles că cel mai important în toate astea e iubirea, pentru că în toate astea, de fapt, e iubire. Pentru că viața e iubire. De fapt, iubirea chiar asta e: viață. Dacă iubești, trăiești, dacă nu iubești, dormi sau trăiești în căcat. Lumea a fost întotdeauna la fel, important e numai să poți să iubești. Nu e important cum e lumea, important e numai dacă poți să iubești sau nu. Nu contează cum e viața, importantă e numai iubirea. Numai iubirea e importantă și nimic altceva. Dacă iubești, trăiești, dacă nu iubești, atunci ești o bucată de plastic de tot căcatu' și atât. Ești în iubire sau în căcat, mă înțelegi, Gustav?

GUSTAV: Te înțeleg total și până la capăt, iubita mea. Am înțeles într-o clipă, de cum ne-am întâlnit, de cum am auzit că mă iubești, de cum te-am descoperit. Eu am deja 53 de ani și toată viața am trăit așa cum fac toți în jurul meu, care încearcă să le-o tragă concurenților, și am considerat că toată iubirea din jurul meu nu e decât sex și futere a soților între ei! Dar acum, când te-am întâlnit, Marta, în sfârșit, am înțeles că iubirea e dorința de a fi cu adevărat viu, că iubirea e viață, Marta. În societatea noastră, toți vrem să trăim ca și cum n-ar fi vorba despre asta, dar noi toți vrem să trăim. Adică noi toți vrem iubire, Marta. Noi toți vrem iubire, Marta. Nu putem vorbi despre asta, pentru că nu se obișnuiește, pentru că la noi se consideră prea sentimental, prea nereserios, și oricum prea de la sine înțeles pentru toată lumea. Dar, de fapt, nimeni nu înțelege, Marta, pentru că nimeni nu iubește cu adevărat, pentru că nimeni nu simte cu adevărat, pentru că toată lumea asta de căcat care ne înconjoară... e numai iubire. Că toată viața asta de căcat pe care o trăim... e numai iubire. Că tot căcatul din jurul nostru e iubire. Nimeni nu știe nimic despre asta, niciunul dintre noi nici nu bănuiește măcar că toată planeta asta de căcat pe care trăim noi e planeta iubirii. Te iubesc, Marta.

Gustav o îmbrățișează pe Marta și rămân în picioare unul lângă celălalt. Lora, care în acest timp și-a găsit telefonul în geantă, formează un număr.

LORA (vorbește la telefon): Alo, alo, alo. Salvarea, salvarea! Ajutați-ne! Soțul meu se simte foarte rău, are nevoie de ajutor urgent, e foarte beat. Ce, ce? Da, da, și eu sunt foarte beată, și ce-i cu asta? Toți suntem foarte beți aici și la toți ne e foarte rău. Dar mai ales soțului meu, s-a lipit de o tânără murdară, are nevoie de ajutor medical de urgență. Alo? Alo? Au închis, egoiști insensibili! Oare un om beat nu are nevoie de ajutor? Soțul meu și-a pierdut mințile și are nevoie de ajutor, ce să fac? Doamne, ce să fac? Doamne, ajută-mă, salvează-mă, ce să fac? Salvarea nu mă va ajuta! Ce să fac? De ce trebuie să trăiesc eu în lumea asta de căcat, în care niște arabi mi-au ucis fratele?

GUSTAV: Lumea e o comoară aflată într-un mare căcat, Lora. Trebuie să-ți bagi mâna până la cot în acest căcat împuțit, ca să scoți comoara dinlăuntru. Bagă-ți mâna în căcat și scoate comoara, Lora.

LORA: Ai înnebunit de tot, Gustav.

GUSTAV: Tu știi cel mai bine că nu e așa.

LORA: Cum te porți și ce spui e mai rău decât orice boală mintală.

GUSTAV: Știu că te-ai culcat cu Karl, mi-a spus el însuși, chiar azi.

Pauză. Lora își acoperă fața cu mâinile. Gustav și Marta stau în picioare îmbrățișați.

GUSTAV: Dar eu te iubesc ca înainte, Lora. Nu s-a întâmplat nimic ireparabil. Am crezut că n-o să pot să duc toată povestea asta, dar am întâlnit-o pe Marta și am înțeles că iubirea e ceva mai important decât faptul că te-ai culcat cu Karl, iubirea e ceva incomparabil mai mare, Lora. Iubirea înseamnă că îți dorești să fii fericită, Lora. Noi toți vrem asta, pentru că noi toți suntem nefericiți și căutăm această fericire și punem mâna pe ea, care cum poate. Când un copil se uită la înghețată, o iubește, Lora, și asta e tot un tip de iubire, Lora. Și când tatăl tău se uită la o halbă cu bere e tot un tip de iubire, Lora. Și când te-ai culcat cu Karl a fost tot un tip de iubire, pentru că tu ai vrut fericirea, Lora. Și acum, când vrei să mergi acasă, fiindcă ești obosită, tu tot fericire vrei, draga mea. Vrei să fii fericită, Lora, și e așa de ușor de înțeles! Dar fericirea nu e nici în înghețată, nici în bere, și nici măcar în Karl, Lora.

LORA: Dar în ce, Gustav?

GUSTAV: În a vedea nenorocita aia de comoară dincolo de stratul gros de căcat care acoperă lumea, Lora.

Marta se smulge brusc din îmbrățișarea lui Gustav și se îndepărtează cu un pas foarte grăbit. Pauză. Gustav și Lora se uită în urma Martei care se îndepărtează. Și deodată Marta se întoarce cu același pas grăbit cu care și plecase.

MARTA: Îi mulțumesc familiei voastre de căcat pentru comoara magică a iubirii.

Marta face o plecăciune adâncă, atingând pământul cu mâna și pleacă la fel de grăbită. Gustav se întoarce spre Lora. Lora se apropie de Gustav.

LORA: Ce vrei să spui, că totul va rămâne cum a fost și că noi vom rămâne în continuare împreună?

GUSTAV: Nu, totul va fi de-acum înainte cu totul altfel, Lora. Abia acum vom fi, în sfârșit, cu adevărat împreună.

LORA: Spui asta acum, Gustav, fiindcă ești beat, dar mâine dimineață, când o să te trezești, o să ai cu totul altă atitudine.

GUSTAV: N-o să mă mai trezesc niciodată, Lora.

LORA: Și ce, acum o să te-apuci să bei tot timpul?

GUSTAV: Nu, n-o să mă mai beau în viața mea, dar nici n-o să mă trezesc.

Lora se apropie de Gustav, se îmbrățișează.

HEBLU

Scena 2

Noaptea. O stradă. Pe trotuar stă Laura. Stă pe loc, în picioare și se clatină ușor dintr-o parte în alta. Rochia de pe ea e foarte șifonată, părul ciufulit, e încă beată. Apar Mathias, Gabriel, Rudolf și Max. Merg obosiți pe stradă, de-abia mișcându-și picioarele. Brusc Mathias se oprește și se uită la Laura.

MAX: Ce, tu chiar crezi că autobuzul tău o să mai vină?

Laura își ridică privirea și se uită la Max.

LAURA: Autobuzul meu nu există.

MAX: Atunci ce aștepti?

LAURA: Nu aștept nimic, stau pur și simplu aici și atât. Sunt foarte-foarte beată.

MAX: Și noi suntem foarte beți, am fost în restaurantul vegetarian al părinților mei, acolo nu e nicio bucătică de carne, așa că ne-am îmbătat ca porcii.

LAURA: Bărbatul cu care am fost împreună trei ani, s-a însurat azi cu o altă femeie.

MAX: Asta înseamnă că ești liberă?

LAURA: Sunt liberă.

MAX: Asta înseamnă că pot să mă ofer eu în calitate de viitor soț al tău?

LAURA: Accept.

MAX: Te măriți cu mine?

LAURA: Accept, chiar acum, accept.

MAX: Rudolf, ați auzit ce zice?

RUDOLF: Aud tot. Dar trebuie să mergem mai departe pentru că în curând vom fi extrem de obosiți și va trebui să ne așezăm pe jos, iar dacă mă așez, atunci n-o să mă mai ridic, așa că hai mai repede, să mergem cât mai repede acasă.

MAX: Ce v-a apucat, nu vedeți că mi-am găsit mireasă? Tu chiar, pe bune, ești de acord să te măriți cu mine?

LAURA: Ți-am zis deja că accept, pe loc.

MAX: Și ce-nseamnă: pe loc?

LAURA: Pe loc, asta și înseamnă, că pe loc, adică acum și aici.

MAX: Prieteni, auziți ce spune? Mathias?

MATHIAS: În ce mă privește, pas.

RUDOLF: Și eu la fel, pas, vreau acasă.

MAX: Gabriel, am nevoie de sprijinul tău, e prima oară în viața mea când întâlnesc o fată gata de orice. Mă auzi?

GABRIEL: Aud. Dar părerea mea e că glumește, mergem acasă?

MATHIAS: Crezi că glumește?

GABRIEL: Sunt convins.

MATHIAS: Nu uita ce te așteaptă chiar azi, Max. Noi toți suntem invitați și trebuie să ne pregătim să ne îmbătăm iar ca porcii.

RUDOLF: Doamne, ce coșmar!

MAX: Auzi, tu ce faci, râzi de mine da, totul e ha, ha, ha, da?

LAURA: Nu, totul e foarte serios, eu te iubesc.

MAX: Mathias, auzi ce spune? Se pare că mă iubește?

MATHIAS: Glumește, Max, hai mai repede acasă, că altfel o să arătăm foarte rău, și mai ales tu, Max.

RUDOLF: Simt că am început să obosesc.

Rudolf se așază pe jos.

MAX: Ai auzit, prietenul meu Mathias crede că nu e decât o glumă, tu pe bune că glumești?

LAURA: Transmite-i prietenului tău Mathias că nu e nicio glumă, eu te iubesc.

MAX: M-a rugat să îți transmit, Mathias...

MATHIAS: Am auzit tot.

RUDOLF: Și eu am auzit, dar sunt obosit.

MATHIAS: Îți propun să o iei pe fata asta cu tine și să plecăm cât mai repede. Pentru că se pare că și eu am început să obosesc.

MAX: Te invit la mine acasă.

LAURA: Înainte să intru în casa ta, trebuie să ne căsătorim.

MAX: Sunt gata să devin soțul tău, dar e imposibil chiar acum, pe loc, trebuie să așteptăm până mâine dimineață, până se deschide la asta... cum îi zice...? Adică, biroul ăla unde se înregistrează nunțile?

GABRIEL: Biroul ăla se numește biserică, iar nunțile noastre se înregistrează în ceruri.

MAX: Nu la biserică mă refer, mâine n-o să mă însor la biserică, noi plănuim să facem actele la drăcia aia de birou, unde îți dau niște acte speciale, da' ce contează cum îi zice, oricum acum e închis. Hai la mine acasă, facem noaptea nunții, iar mâine mergem la biroul ăla și facem actele? Promit.

GABRIEL: Nu poți să promiți așa ceva, Max, fiindcă ai alte planuri mâine, nu uita.

MAX: Oricum aveam în plan să merg mâine la biroul ăla și acum uite că vreau să merg cu ea. Pentru că ea e singurul om care mă iubește cu adevărat, pentru că ea e singurul om pe care eu îl iubesc cu adevărat. Mâine o să anulez tot și o să mă însor numai cu tine, jur. Hai să mergem la mine.

LAURA: Sau ne căsătorim chiar aici și acum, sau nu merg nicăieri cu tine.

MAX: Știi ce, sunt gata să mă însor cu tine chiar aici și acum, dar biroul e închis, e închis, înțelegi, ce putem face?

LAURA: Sau ne căsătorim aici și acum, sau nu vom fi niciodată soț și soție, alege.

MAX: Păi, normal că aleg pe aici și acum. E evident! Mai ales că mâine am foarte multe lucruri de rezolvat. Eu te iubesc, așa cum mă iubești și tu pe mine și noi doi trebuie să fim împreună până când moartea ne va despărți. Normal că aleg... aici și acum. Hai să ne căsătorim chiar aici și acum, problema e cum o facem?

GABRIEL: Asta nu-i o problemă, pentru că mă aveți pe mine. Pot să vă cunun eu.

MATHIAS: Ajunge, am obosit.

Mathias se așază lângă Rudolf, îl îmbrățișează și rămân așezați și îmbrățișați.

MAX: Cum poți tu să ne cununi, Gabriel, că tu nu ești preot și doar un preot ne poate cununa, nu?

GABRIEL: Fratele meu e preot, ai uitat? Și dacă fratele meu bun e preot, atunci, înseamnă că eu vă pot cununa chiar acum.

MAX: Ai auzit? Prietenul meu Gabriel ne poate cununa, fratele lui bun e preot catolic, așa că ne poate cununa.

LAURA: Asta nu e ceva transmisibil.

MAX: Ce nu e transmisibil?

LAURA: De la frate la frate.

MAX: Auzi ce zice, Gabriel?

GABRIEL: Asta-i erezie. E o eretică. Nu vă mai cunun, trăiți în păcat sau cum aveți chef, eu plec acasă.

MAX: Nu e cazul să vorbești așa, draga mea, îl jignești și se poate răzgândi. Trebuie să ne punem de acord, câtă vreme e și el de acord și până nu obosește. Asta se transmite de la frate la frate ca o infecție. Toți în familia lui sunt preoți. Și frații, și surorile, și tatăl, și mama, și chiar logodnica fratelui face ceva vrăji. Acceptă, asta e șansa noastră.

LAURA: Bine, accept.

MAX: Acceptăm, Gabriel, cunună-ne.

GABRIEL: Aveți nevoie de martori.

MAX: Avem martori, uite-i, sunt acolo.

Max arată spre Mathias și Rudolf, care stau îmbrățișați pe jos.

GABRIEL: Sunt majori?

MAX: Mult mai rău.

GABRIEL: Bine, începem. Veniți toți aici. Max, Rudolf, să vină toată lumea aici.

RUDOLF: Nu, mulțumesc, noi stăm aici.

MATHIAS: Venim și noi, dar mergeți voi primii și venim și noi imediat după voi.

GABRIEL: Noi nu ne ducem nicăieri, noi ne căsătorim. Mai corect spus, dragul nostru Max se căsătorește, iar voi sunteți martorii mirelui și miresei.

RUDOLF: Felicitări! Casă de piatră.

GABRIEL: Nu încă. Mai târziu. Trebuie să vă apropiați.

MATHIAS: E imposibil, în orice caz, în viitorul apropiat.

GABRIEL: Bine, atunci, venim noi la voi. Să mergem lângă ei, fiii mei.

Gabriel îi ia de mână pe Laura și Max și îi duce lângă Rudolf și Mathias, care stau pe jos.

GABRIEL: Uite, stați aici. Ei sunt martorii voștri, deasupra voastră este Domnul Dumnezeu, iar în fața voastră sunt eu, frate de preot catolic, Gabriel. Sunteți pregătiți să cunoașteți taina cununiei?

MAX: Eu sunt pregătit.

LAURA: Eu îl iubesc.

GABRIEL: E perfect. Să începem. Ești de acord, tu, Maximilian, să o iei de soție pe... Cum te cheamă?

LAURA: Laura.

Max îi întinde mâna Laurei.

MAX: Max.

LAURA: Laura.

MAX: Încântat.

LAURA: Și eu sunt foarte încântată de cunoștință.

Max și Laura își strâng mâinile.

GABRIEL: De bună voie și nesilit de nimeni, Maximilian, o iei în căsătorie pe Laura?

MAX: Da.

GABRIEL: Și tu, Laura, de bună voie și nesilită de nimeni, ești de acord să îi acorzi mâna ta lui Maximilian.

LAURA: Da. Accept. Îl iubesc.

GABRIEL: Prin puterea cu care am fost investit de fratele meu, preot catolic, vă declar soț și soție. Aleluia. Ai cuvântul, Maximilian, spune ceva.

MAX: Dragii mei, prieteni, tânăra mea soție, Silvia!

LAURA: Mă cheamă Laura.

MAX: Iartă-mă, asta voiam și eu să zic. Draga mea mult-iubită, Laura. Dragii mei martori, Mathias.

MATHIAS: Eu – pas.

MAX: Rudolf.

RUDOLF: Eu sunt obosit.

MAX: Părinte Gabriel.

GABRIEL: Te iartă Dumnezeu, Max, fiule, așa căzut în cap cum ești.

MAX: Eu, pentru prima dată în viața mea, am întâlnit o femeie care poate să mă iubească.

RUDOLF: Dar cu viitoarea ta nevestă cum rămâne, Max?

MAX: Nu mai există nicio viitoare nevestă, acum există numai ea, cea adevărată, iat-o.

MATHIAS: Bărbat. Un bărbat adevărat.

MAX: Frații mei și sora mea, adică, soția mea. Dar eu cine sunt? Eu sunt Max cel căzut în cap, cum a spus fratele nostru, preotul catolic Gabriel, eu sunt pur și simplu, în pula mea, un inutil manager de operațiuni la o bancă, asta e tot. Am 35 de ani și toată viața mea nu e decât un vis stupid, care a început chiar de la nașterea mea și a durat fix până în acest moment, am dormit toată viața, până acum am dormit, până am cunoscut-o pe iubita mea Lora, nu am făcut decât să dorm.

GABRIEL: Laura.

MAX: Asta voiam și eu să zic. Adevărul e că, dragii mei frați și soră, generația mea, după cât se pare, în pula mea, nu simte nimic cu adevărat, futu-i, nu simte. Nimic. Numai excitare și sex, numai muncă și alcool și nenorocitele alea de week-end-uri, și vizitele la părinți, și acest nesfârșit trap pe diferite teme, și femeile noastre pe care nu le iubim. Pentru că noi, în pula mea, am pierdut contactul. Am pierdut contactul. Contactul cu esența, cu ce e cel mai important, futu-i. Cu sursa existenței noastre, fără de care nimic nu poate trăi. Am pierdut contactul cu realitatea, futu-i. Facem toate astea fără să simțim contactul cu ce e cel mai important. De fapt, nici nu știm ce e cel mai important, futu-i. Nu știa ce e cel mai important și nu știm ce înseamnă acest ceva – cel mai important, în ce constă. Și toată libertatea noastră, despre care vorbim mereu, pe care o pretindem mereu! Ce libertate: Vreți să fiți liberi? Liberi de ce, futu-i?! Față de cine, futu-i?! În ce constă libertatea asta? Ce libertate, în pula mea, putem noi să avem, dacă am pierdut contactul, în pula mea. Auziți ce vă spun? Păi? Hai, hai, ce-mi răspundeți? Păi?!

GABRIEL: Dacă eu aş fi fost la fel de credincios ca fratele meu, preotul catolic, aş fi zis că libertatea e în Dumnezeu, dar cum eu nu sunt credincios, pula s-o ştie, în ce constă?

MAX: Pentru că ai pierdut contactul, frate.

RUDOLF: De ce repetă iar şi iar, unul şi-acelaşi lucru? Ce contact, Max?

MAX: Contactul tău, prostule.

RUDOLF: Contactul cu ce?

MAX: Cu tot, futu-i. Cu ce e cel mai important.

RUDOLF: Dacă am pierdut ceva, atunci hai să căutăm mâine ce-am pierdut, ok?

MATHIAS: Da, acum e puţin probabil că am fi capabili să găsim ceva.

MAX: Nimeni nu simte nimic, nimeni nu înţelege. Nimeni nu ştie ce se întâmplă de fapt, cu noi aici.

GABRIEL: Ce?

MAX: Pierderea esenţialului, a ceea ce e cel mai important.

GABRIEL: Şi ce e acest esenţial, ne povesteşti şi nouă, Max?

MAX: Ştie-l pula ce-i. Eu nu-l mai am. L-am pierdut. Am pierdut contactul. Iar acest contact – e cel mai important, futu-i. Ori ai contactul, ori pur şi simplu ai dormit, în pula mea, toată viaţa. Eu nu iubesc pe nimeni, eu nu am iubit pe nimeni şi uite ca abia acum, abia acum, când am întâlnit...

Max se uită la Laura, încordându-şi memoria.

MAX: Laura. Şi abia acum când am întâlnit-o pe Laura, pentru prima dată în viaţă am înţeles că acest contact este singura realitate pe care o avem, şi toate celelalte nu sunt decât iluzii şi căcat. Şi tot ce ar trebui să facem pe lumea asta, e să găsim din nou contactul. Iar asta înseamnă că trebuie să iubim, să iubim şi iar să iubim, futu-i. Asta am avut eu să vă spun vouă, cetăţeni ai Uniunii Europene, eu, un manager de operaţiuni bancare, de 35 de ani. Asta e!

Pauză.

LAURA: Doamne, ce mândră sunt de soţul meu. Max, te iubesc, pentru mine e o onoare să fiu soţia unui om aşa de remarcabil ca tine.

MAX: Tu, pe bune, chiar crezi asta?

LAURA: Păi, normal. Ce ai spus tu acum e atât de important. E atât de important!

GABRIEL: Subscriu, e foarte important, sunt de acord.

RUDOLF: Iertaţi-mă, dar despre ce vorbiţi?

GABRIEL: Despre faptul că lumea e iubire, Rudolf.

RUDOLF: O, da, asta fără doar şi poate, e foarte important.

MATHIAS: Subscriu și eu.

LAURA: Toate relațiile noastre moderne dintre bărbați și femei sunt așa o mizerie.

GABRIEL: Să-i dăm cuvântul miresei.

LAURA: Totul e o mare minciună, totul e complet lipsit de sens. El nu are nicio obligație față de tine, tu nu ai nicio datorie față de el. El, în pula mea, e un bărbat liber, ea, în pula mea, e o păsărică liberă. Toți, în pula mea, sunt liberi, nimeni, în pula mea, nu depinde de nimeni. Dar cine ne-a spus că e așa? Cine ne-a spus că așa trebuie să fie?! Ni s-a spus că așa e societatea asta modernă de căcat, ni s-a spus că așa e ea. Dar nu e așa.

GABRIEL: Sunt 100% de acord că ceva nu e chiar așa.

RUDOLF: Subscriu.

MATHIAS: Sunt de acord cu voi.

MAX: Sunt mândru de nevasta mea.

GABRIEL: Pentru mine e o mare onoare că v-am cununat.

MAX: Laura, continuă.

LAURA: Nu există nicio libertate. Nu e decât o mare gogoasă fără sfârșit și fără temeii, cum că noi ar trebui să aparținem cuiva în afară de noi înșine. Totul e o minciună gogonată și noi toți ne-am afundat în clisa asta mincinoasă și credem în toate astea, și trăim așa, și ne luptăm pentru drepturile noastre, ca să fim liberi pe acest pământ. Dar libertatea constă în a te oferi celorlalți. Și că aparții neapărat de ceva, și că muncești și te supui cu totul muncii tale, libertatea constă tot în faptul că tu nu exiști deloc, că tu chiar ești toată această lume. Libertatea constă în faptul că nu ai de ales, că soarta ta e deja hotărâtă, în asta constă libertatea. Libertatea constă în faptul că inima ta e dată pentru totdeauna și nu tu ești stăpânul ei, ci cel cărui îi aparține de drept. Inima mea nu mie îmi aparține de drept. În asta constă libertatea, că inima mea nu-mi aparține mie de drept.

GABRIEL: Dar cui?

MAX: Inima mea îi aparține iubirii.

Laura se apropie de Max și se contopesc într-un sărut lung și pasional.

GABRIEL: Prin puterea cu care m-a investit fratele meu, preot catolic, declar această cununie sfântă.

RUDOLF: Asta înseamnă că putem merge acasă?

MATHIAS: Eu personal trebuie să ajung repede acasă, altfel o să mor de oboseală.

RUDOLF: Ajută-ne să ne ridicăm în picioare, frate Gabriel.

Gabriel se apropie de Rudolf și Mathias și le dă mâna, Rudolf și Mathias apucă mâna lui Gabriel și se ridică în picioare. Max și Laura continuă să se sărute.

RUDOLF: Cine s-ar fi putut gândi că Max își va găsi o gagică așa de tare?

MATHIAS: Cine s-ar fi putut gândi că o tipă așa de mișto va pune mâna pe Max?

GABRIEL: Peste o oră vor ieși unul din celălalt odată cu alcoolul.

RUDOLF: Eu am plecat acasă, prieteni, altfel nu mai ajung azi la nunta lui Max.

MATHIAS: Azi, dragul nostru Max se va însura pentru a doua oară.

RUDOLF: Doar că de data asta de-adevăratelea.

MATHIAS: Și cu alta.

RUDOLF: O, Doamne-Dumnezeule, și iar o să bem! Trebuie să mă duc imediat acasă.

GABRIEL: Dragi frați și surori, prin puterea cu care am fost investit de fratele meu, preot catolic, declar petrecerea burlacilor de azi încheiată.

RUDOLF: Și cu Max ce facem?

MATHIAS: Îl lăsăm aici, să-și termine sărutul cu tipa asta mișto.

RUDOLF: Ne vedem la nunta lui Max.

MATHIAS: Ne vedem, băieți.

GABRIEL: Pa, pa.

Mathias, Rudolf și Gabriel pleacă. Max și Laura continuă să se sărute.

HEBLU

Scena 3

Noaptea. O stradă. O bancă. Pe bancă stau îmbrățișați Magda și Lawrence. Intră Karl și Linda, trec pe lângă ei, dar deodată Karl se oprește, se întoarce și li se adresează lui Lawrence și Magdei.

KARL: Nimic nu ne poate salva de minciună. Noi toți suntem niște mincinoși.

LINDA: Karl! Ce faci, Karl?!

Lawrence și Linda se uită la Karl.

KARL: Toți soții își mint soțiile, asta e lege. Și nu există nici măcar o familie în care să fi existat minciună!

LINDA: Karl, revino-ți! Ce spui?! Iertați-ne, vă rog, soțul meu e beat.

LAWRENCE: Și noi suntem beți, așa că e totul ok.

KARL: Soțul o minte pe soție, soția îl minte pe soț, copiii își mint părinții, părinții pe copii, subordonatul pe șef, politicienii își mint alegătorii, preoții pe credincioșii, credincioșii pe Dumnezeu. Și numai Dumnezeu nu minte pe nimeni, pentru că lui i se rupe de ce gândesc toți ceilalți despre el.

LINDA: Karl, termină imediat! Hai acasă, te rog eu.

Linda îl apucă pe Karl de mână și încearcă să-l pună în mișcare, dar Karl se încapățânează și stă și mai înfipt pe loc.

KARL: I se rupe lui Dumnezeu de ce gândim noi despre el și de aceea e așa cum e, iar noi toți mințim! Pentru că noi toți vrem să fim mai buni decât suntem, noi toți vrem să ne-o tragem unul altuia, nu vrem să ne arătăm în fața celorlalți așa cum suntem de fapt. Noi toți ne tragem pe sfoară unul pe altul, crezând că arătăm cu adevărat cool. Ni se pare că suntem cu adevărat cool! Dar pe cine vrem noi să păcălim, pe cine?

LINDA: Karl, te rog, termină! Te porți foarte urât! Oh, Doamne, iertați-l, e foarte beat.

LAWRENCE: Da, bine, e ok, cui nu i se întâmplă?!

KARL: Chiar așa! Cui nu i se întâmplă?

LINDA: Karl, hai, te rog eu frumos, te implor...!

KARL: Chiar așa! Cui nu i se întâmplă? Chiar așa, toată lumea o pățește! Toată lumea o pățește, fiindcă toți mint!

LAWRENCE: Omule, da' tu ești de-a dreptul Doctor House, fir-aș al dracului.

Karl se apropie de Lawrence și de Magda, i se adresează Magdei.

KARL: O s-o întreb acum pe fata asta, ce crezi, prietenul tău, care e acum cu tine, crezi că nu te minte? Te minte!

LAWRENCE: Hei, tu! Mai bine n-ai trece la chestiuni personale.

LINDA: O, Doamne, vă rog, nu-l ascultați, nu e-n apele lui.

MAGDA: Știu că mă minte. Și eu îl mint pe el. Știu că așa e, noi toți mințim.

LAWRENCE: Bine, bine, Magda, nu te băga în discuție.

MAGDA: Lăsați-l să spună tot ce vrea, Domnul Dumnezeu vorbește prin el.

KARL: Corect! E Domnul Dumnezeu care vorbește prin mine, pentru că Dumnezeu vorbește întotdeauna cu lumea prin intermediul oamenilor beți. Dumnezeu vorbește cu noi pe limba oamenilor beți. Și acum Dumnezeu vorbește cu tine prin mine și vrea să-ți spună că iubitul tău te minte, așa cum noi toți ne mințim iubitele.

LAWRENCE: Hei, omule? Crezi că o să rabd una ca asta?!

MAGDA: Taci, Lawrence. Trebuie măcar o dată în viață să asculți și tu adevărul despre tine. Ba să rabzi.

LINDA: Domnișoară, faceți o greșeală, nu-l cunoașteți, acum o să vă îndruga verzi și-uscate.

KARL: Sigur că o să le îndrug verzi și uscate, fiindcă a venit momentul adevărului. Dumnezeu a hotărât să vorbească cu voi prin intermediul meu și eu o să vă transmit ce-a hotărât să vă spună. Noi toți ne mințim soțiile, iar soțiile își mint soții. Dacă nu la lucrurile mari, atunci la cele mici, dacă nu legat de ceva important, atunci la mărunțișuri. Eu am înșelat-o de mai bine de zece ori pe soția mea, pe această femeie. Și nici măcar o dată nu și-a dat seama, nici până în clipa asta. Iar acum, Dumnezeu a hotărât să-i deschidă ochii și să-i spună adevărul despre mine. De zece ori, Linda, de zece ori m-am culcat cu alte femei, inclusiv cu prietena ta Lora, m-am culcat, și apropo, azi Gustav a aflat despre asta, iar acum știi și tu, iată așadar că momentul adevărului, a venit.

Pauză. Linda se așază pe bancă și își acoperă fața cu mâinile.

LAWRENCE: Hei, omule, de ce dracu' ai făcut asta? Cui îi e mai bine acum?

MAGDA: Mie. Mie îmi e mai bine acum. Pentru că toată seara m-am gândit la asta. Pentru că mă uit la noi doi, Lawrence, și văd că toată viața noastră împreună va fi o minciună continuă, pentru că noi doi am început să mințim, pentru că tu nu mă iubești cu adevărat, pentru că până și nunta noastră și felul în care am făcut-o, totul e o minciună și bărbatul ăsta are dreptate, noi toți vrem să ne-o tragem unii altora, și nouă înșine, și Dumnezeu e singurul care nu minte și acum Dumnezeu ne-a spus tot acest adevăr despre noi prin intermediul acestui om sfânt și căzut în cap.

LAWRENCE: De unde ți-a venit ideea că te mint, Magda? Eu te iubesc.

MAGDA: Dacă tu crezi că nu mă minți, atunci te minți pe tine însuși.

LAWRENCE: De ce ești convinsă că e așa? De ce nu poți să admiți că te iubesc sincer?

KARL: Pentru că tu nu știi ce e iubirea, prietene.

LAWRENCE: Și tu de unde știi ce știu și ce nu știu eu? Și cine ești tu, mă rog, ca să ne judeci pe toți? Ce, vrei să te pocnesc acum să zboare din tine, în pula mea, tot spiritul ăsta misionar de doi bani?!

KARL: Poți să mă și omori, dar asta oricum nu te va salva de a te minți singur.

MAGDA: Are perfectă dreptate, bărbatul ăsta, așa căzut în cap cum e el.

LAWRENCE: Și de unde ți-ai dat tu seama că are dreptate?! N-a făcut decât să se îmbuibă ca un porc și să vină aici să înșire la bășini, iar tu te lași dusă de nas pentru că vine mânășă pe depresia ta, de care te lași

cuprinsă pentru a-ți supraaprecia încă și mai mult stupidul ăla de orgoliu al tău. Și de ce să vă ascult, când văd că vă enervați așa de unii singuri, vă îmbătați, în pula mea, cu propriile voastre suferințe și cu cât sunteți de nefericiți și cu faptul că, vezi Doamne, toată lumea asta zace în minciună?! Toate astea nu sunt decât căcaturi, tot ce vorbiți voi aici. Totul nu e decât propriul vostru sentiment de milă de doi bani față de voi înșivă și față de ego-ul vostru. Voi nu vreți decât să vă plângeți o vreme de milă, să vă plângeți de neajunsurile și complexele voastre, voi, futu-i, ca noi toți, europenii de căcat, v-ați afundat în complexele voastre și vreți să le vărsați peste cei din jur. Voi, futu-i, ca regizorul ăla, Lars von Trier, vreți să câștigați glorie și femei pe baza complexelor și milei oamenilor față de voi. Și tocmai asta e, în pula mea, cea mai mare minciună: minciuna propriei voastre inimi. Vreți, futu-i, să i-o trageți propriei inimi, vreți să o faceți să creadă că e de căcat. Și de ce faceți una ca asta? Inima noastră nu e, în pula mea, în niciun caz, de căcat, și ea, futu-i, nu se lamentează și nici nu geme. Noi nu ne lamentăm și nu gemem. Noi ne plângem veșnic de cum suntem, futu-i, de cât de răi suntem toți. Facem spectacole despre asta, facem filme și devenim din ce în ce mai răi și mai răi. În loc să iubim, noi ne lamentăm că nu există iubire, în loc să ne schimbăm, noi, futu-i, ne auto-convingem că nu trebuie să schimbăm nimic. De unde a început toată porcăria asta, trebuie să stăm tot timpul în căcat? Dacă vrem să ieșim din căcatul ăsta, atunci, de ce pula mea ni-l băgăm în cap tot timpul?! Oamenii nu sunt de căcat, Magda, oamenii numai cred că-s de căcat. Nu-l asculta pe omul ăsta, el nu caută adevărul, el nu vrea decât să-și spele păcatele în fața soției lui. Se justifică singur prin faptul că cică e slab și rău, dar de fapt, lui chiar îi place să fie așa și cu asta basta. Nu-ți promit că n-o să te mint niciodată, Magda, dar îți promit că voi face ceva cu viața mea, că voi deveni mai bun și voi învăța să te protejez pe tine și iubirea noastră. Iar toate celelalte, nu-s decât gunoaie, latrina noastră europeană. Căcatul nostru european pe care ni-l băgăm singuri în cap și ne bucurăm de faptul că suntem în căcat. Asta e situația.

Pauză.

LINDA: Poate că și eu te-am mințit cu câteva mărunțișuri, Karl, dar nici măcar o dată nu te-am mințit cu ceva serios, și în niciun caz, nu te-am înșelat niciodată, pentru că eu te iubesc, Karl.

KARL: Și eu ce să fac, Linda, mă simt ca o bucată de căcat împruțit?

LAWRENCE: Cum ce să faci, Karl? Să-i ceri iertare Domnului pentru depresia în care ai căzut de tot. Cere iertare pentru că ai profanat ce e cel mai bun în om și totodată ai ridicat mâna ta murdară asupra creației Domnului: noi. Noi suntem creația Domnului și nu trebuie să ne umpli de

noroi și de căcat. Căiește-te și cere-i iertare lui Dumnezeu, poate că El, din mila Lui, te va și ierta pe tine, un prost patentat și căzut în cap. Dar într-o privință ai dreptate, Karl, și-anume că Domnul vorbește cu lumea prin intermediul oamenilor beți, cu asta sunt de acord, amice. Și uite că acum el vorbește cu voi prin mine, pentru că eu sunt beat-pulă și nu pot, futu-i, nicicum să mă trezesc. Și iată că Domnul vă vorbește vouă tuturor prin mine. Nu vă căcați pe voi, ăsta e mesajul Lui! Nu vă căcați pe voi, ăsta e cel mai important mesaj al lui Dumnezeu. Și nu vă lamentați! Dar luați-vă, în pula mea, cu mâinile de cur și săriți din tot căcatul ăsta intelectual, rațional, în care ne-am afundat toți. Scoateți-vă, în pula mea, cururile, futu-i, din melancolia asta dulce, în care v-ați prins ca muștele în miere. Și melancolia asta nu e decât un rahat pe băț. Iubiți, fiți puternici, schimbați-vă pe voi înșivă și lumea din jurul vostru se va schimba, trăiți pe cât puteți de cinstit și nu vă căcați pe nimic. Fiți ca mine, ne spune Dumnezeu. Fiți, în pula mea, la fel de mișto ca Dumnezeu care nu se cacă niciodată și nu se dă bătut niciodată și continuați, zi după zi, să construiți această lume, în ciuda lamentărilor noastre și melancoliei ăsteia tâmpite, care nu e altceva decât onanie. Ajunge cu masturbarea – vă spune Dumnezeu, e timpul să începeți să iubiți și pe altcineva în afară de propria persoană.

Pauză.

MAGDA: Lawrence, sunt o proastă. Iartă-mă. Tu ești genial.

LAWRENCE: Totu-i de căcat, nu sunt deloc genial. Eu, pur și simplu, nu vreau să te pierd pentru că te iubesc.

Magda și Lawrence se apropie unul de celălalt și se pierd într-un sărut tandru. Karl se așază lângă Linda pe bancă.

KARL: Și eu ce să fac acum, Linda?

LINDA: Păi trebuie să te duci acasă, Karl și să te pui în pat să dormi. Iar mâine o să ne trezim și cu capul limpede vom analiza situația și vom hotărî ce-i de făcut.

KARL: Și tu crezi că mai avem vreo șansă să ne întoarcem unde eram?

LINDA: Nu cred că trebuie să ne întoarcem undeva, Karl. Eu cred că trebuie să încercăm să începem totul de la început. Numai că de data asta fără minciuni, Karl.

KARL: Nu știu dacă sunt capabil să nu mint, toată viața am lucrat în sistemul bancar...

LINDA: Astea-s prostii, Karl, e ușor să nu minți. Trebuie doar să nu-ți fie teamă de cum ești și să fii tu însuți.

KARL: E înfricoșător.

Lawrence se întoarce spre Karl și Linda.

LAWRENCE: Să nu te caci pe tine, ne spune Domnul. Principalul e să nu te caci pe tine.

LINDA: Probabil că e adevărat, trebuie să faci așa cum spune tânărul acesta.

Lawrence o ia pe Magda de mână, se duc și se așază pe bancă lângă Karl și Linda.

LAWRENCE: Nu eu spun asta, ci Dumnezeu, pentru că Dumnezeu vorbește întotdeauna cu lumea asta prin intermediul oamenilor beți. Ce e în capul lui Dumnezeu, e pe limba bețivului. Și iată cum Dumnezeu, prin intermediul slugii lui bete, ne spune nouă tuturor să nu ne căcăm pe noi.

MAGDA: Să nu ne căcăm pe noi.

LINDA: Subscriu. Să nu ne căcăm pe noi.

KARL: Să nu ne căcăm pe noi, e ușor de zis. Dar cum să facem asta, adică să nu ne căcăm pe noi? Cum să trăim fără să ne căcăm pe noi? Ce trebuie să facem ca să nu ne căcăm pe noi? Hm?

LAWRENCE: Să nu ne căcăm pe noi.

Karl, Linda, Lawrence și Magda stau pe bancă.

HEBLU

Scena 4

Dimineața devreme. O stradă. Pe stradă, clătinându-se ușor, merge Mark, tot clătinându-se ușor, vine spre el, Roza. Când se văd unul pe celălalt, se opresc.

MARK: Stop. Timpul fiecărui om a ajuns la final. Ajunge cât ne-am futut unii altora creierele. Dă tot ce ai de dat și disperi pentru totdeauna din lumea asta.

ROZA: Da, da, da! E așa de cool ce spui tu! E așa de cool! Dă tuturor tot ce ai și disperi din lumea asta pentru totdeauna. E maxim!

MARK: Noi aici până acum n-am dat încă tot și până n-o să dăm tot, n-o să ne lase să plecăm de aici, înțelegi. De aceea trebuie să dai tot, să dai tot, până la capăt și atunci te lasă, atunci pleci, atunci ești liber.

ROZA: O, futu-i, o, futu-i! E maxim ce spui! Și eu am înțeles toate astea de foarte curând! Ce maxim e! Pe tine cum te cheamă, omule?

MARK: Mark Gardenitz, sunt director de festival de film, dar pe tine?

ROZA: Roza, sunt balerină. E tare că eu abia azi m-am gândit la toate astea. Să dai tot.

MARK: Tot. Vom fi aici până când o să dăm tot, în pula mea. Tot. Dumnezeu e ca un șef de mafie de la care am furat bani. Dumnezeu, în calitate de cap mafirot, ne-a închis într-un veceu care pute și zice că ne dă drumul numai atunci când îi dăm tot înapoi. O să-i dăm tot, tot ce avem, tot ce-am luat de la el, tot ce ne-a dat, totul până la capăt. Și numai atunci vom fi liberi. Eu am înțeles toate astea abia azi când am văzut la festivalul meu, un film iranian genial. Un film iranian genial!

ROZA: Și eu l-am văzut, și eu l-am văzut, și eu l-am văzut. Nimeni nu poate să vrea de la mine mai mult decât pot eu oferi, de aceea trebuie să vă țineți gura, domnule judecător.

MARK: Moartea nu există, preafrumoasa mea Gulbahor.

ROZA: Nimeni nu ne poate apăra de iubire.

MARK: Trebuie să-mi dai tot ce îmi aparține de drept, Jamshid și atunci o să retrag blestemul de pe neamul tău și copiii tăi se vor naște oameni liberi.

ROZA: Ce cool e că spui toate astea! E așa de genial! E maxim! E de-a dreptul demential! Să dai tot, tot ce-ți aparține. E așa de genial!

MARK: Pentru că, aici, nouă nu ne aparține nimic, asta e esența, înțelegeți? Nouă, aici, nu ne aparține nimic, înțelegeți sau nu?

ROZA: Ce tare ești! Pe bune că ești foarte tare! Ești cel mai tare dintre toți! Pe bune, ce spui tu acum, face ca toate celelalte, pe lângă ce spui tu acum, să pară pur și simplu de căcat.

MARK: Pentru că noi toți, noi toți, noi toți asta și facem, adică luăm, de-asta ne și lamentăm. Noi doar luăm, de-asta plângem, futu-i. De-asta și are loc tot acest holocaust, futu-i. De asta se întâmplă și toată mizeria aia din Irak, fiindcă noi luăm, doar luăm. Construim, futu-i, ne construim blestematele noastre de bussines-uri. Noi numai luăm, futu-i. Și de asta suntem toți în căcatul ăsta, pentru că aici ne ține Domnul Dumnezeu – boss-ul acestei întregi mafii cosmice.

ROZA: Mafie cosmică – ce genial sună! Tu, futu-i, ești un tip așa de tare! Pe bune că ești cel mai tare dintre toți!

MARK: Dar toate astea nu-s de la mine, înțelegeți, da? Toate astea, tot ce am, toate astea nu-s ale mele, eu trebuie să le dau, înțelegeți, să dau?! Să dau tot! Uite și costumul ăsta, și corpul ăsta, și grăsimea de pe burtă, și banii din contul meu de la bancă, și casa mea, și copiii mei, și visele mele neîmplinite, și toată fericirea mea de scurtă durată, și tot căcatul din mine, și acest cancer blestemat din cauza căruia, futu-i, peste patru luni o să mor, nimic din toate astea nu-mi aparține! Toate astea le-am luat cu

împrumut când m-am născut, iar acum trebuie să le dau înapoi. Noi toți trăim aici și credem că tot ce avem, totul ne aparține și vrem să avem tot mai mult și mai mult, luăm iar și iar. Ne facem blestematele de bussines-uri și blestemata carieră, dar toate astea nu-s decât un împrumut, futu-l în gură să-l fut de împrumut! Sunt doar un împrumut, futu-l în gură să-l fut de împrumut! Trebuie să dăm tot înapoi, tot, până la ultimul sfanț, plus dobânda care s-a adunat în tot timpul ăsta. Dobânda s-a adunat în tot timpul ăsta! Și capul mafiei cosmice nu ne dă drumul din toaleta asta murdară până când nu ne plătim datoriile și nu dăm tot-tot. Fix așa arată în realitate acest bussines cosmic, la care suntem și noi părtași.

ROZA: Ești un tip genial! N-am mai auzit niciodată de la nimeni așa ceva, tu chiar ești cel mai tare bărbat dintre toți cu care am fost, iar eu am fost cu mulți bărbați, căroră le-a plăcut doar să-și verse toate mizeriile. Dar tu spui pe bune tot ce e și în sufletul meu, de parcă ai da glas gândurilor mele. Tu ești cel pe care l-am așteptat cu adevărat, să vină și să-mi spună toate astea. Tu chiar ai, pe bune, cancer, omule?

MARK: Ducă-se la dracu' toate astea, cu tot cu cancerul lor. Ce mai contează de ce mor, important e să dau tot. O să-ți spun ce e cu viața mea, eu deja am adunat așa de multe, toată viața mea am adunat tot felul de căcaturi, că pe bune, chiar îmi e foarte greu să plătesc tot împrumutul ăsta. Și sunt până în ziua de azi în toaleta asta și boss-ul mafiei cosmice așteaptă și acum să-i plătesc toate datoriile și dobânzile. Dar, după cât se pare, deja nu mai am putere să plătesc totul înapoi. Eu, după cât se pare, m-am afundat foarte adânc în tot acest căcat. Eu, după cât se vede, deja nu mai pot ieși din acest lipici cleios de căcat, în care m-am prins. Nu e ușor să dai tot. Să iei e ușor, dar să dai e greu, spre imposibil. Să dai înapoi e de-a dreptul insuportabil de greu. Sunt puțini cei pregătiți să dea, pentru că atunci când începi să dai, pe urmă înțelegi brusc, futu-i, că trebuie să dai tot.

ROZA: Eu vreau să dau tot, omule. Eu chiar vreau, pe bune, să dau tot pentru că mi-au ajuns toate astea, așa m-am săturat, că vreau să le dau pe toate cât mai repede posibil.

MARK: Cum te cheamă?

ROZA: Roza.

MARK: E foarte greu să dai, Roza. Pentru că trebuie să te dai pe tine însăși. Și tocmai asta e porcăria cea mai mare, cu care nu ne putem împăca. Nimeni nu vrea să se dea pe sine însuși și pe bune că așa ne-o furăm noi toți, în general.

ROZA: Eu vreau să dau tot, vreau foarte tare să dau tot. Cum să fac asta, Mark? Tu care ești așa de genial, ajută-mă?! Vreau să dau, învață-mă cum.

MARK: Ești balerină, da?

ROZA: Se poate spune și așa, Mark.

MARK: Ai zis că ești balerină, Roza, așa e?

ROZA: Nu, nu e așa, Mark. Te-am mințit. Sunt prostituată, o curvă obișnuită, asta sunt.

MARK: Tocmai ce-ai dat, Roza. Acum ai dat, Roza. Tocmai ai dat balerina asta a ta, pe care ai luat-o și ținut-o până acum. Ai înțeles? Ai înțeles cum stă treaba, Roza? Tu m-ai păcălit spunându-mi că ești balerină și asta înseamnă că ai luat, ți-ai însușit această balerină, înțelegi? Ai luat această balerină cu împrumut de la Dumnezeu, înțelegi? Ai vrut să te arăți în fața mea ca balerină și ai luat această balerină cu împrumut de la Dumnezeu. Iar acum i-ai dat-o înapoi. Și i-ai dat-o înapoi cu tot cu dobândă, pentru că dobânda ta e rușinea pe care ai simțit-o față de mine pentru că m-ai mințit și pentru faptul că ești o curvă de pe centură, Roza. Tu ești o curvă, Roza. Ai dat balerina cu dobândă și acum trebuie să dai tot ce ai mai luat.

ROZA: Dar nu știu ce-am mai luat, nu știu, Mark?

MARK: Ai luat tot, Roza, toată viața ta. Toată minciuna asta cu care te ocupi de dimineața până seara. Ai luat toată minciuna cu care te ocupi, munca ta. Când ți-o pun, tu gemi, Roza, te faci că-ți place, dar nu e așa, Roza, tu doar îți imaginezi toate astea, toate prostituatele îmi imaginează că le face plăcere, știu asta. Și tu nu faci excepție, Roza. Tu îți înșeli clientul, iar asta înseamnă că iei, Roza. Înșeli, înseamnă că iei pe credit, Roza. Minți, înseamnă că iei, recunoști minciuna, înseamnă că dai înapoi. Trebuie să dai tot înapoi, Roza, tot, toată minciuna asta de căcat, în care ne-am lipit, ca muștele în borcanul cu miere.

ROZA: Eu mint tot timpul, Mark.

MARK: Noi toți mințim și de asta suntem toți în căcat.

ROZA: Dar mie îmi e frică să nu mint, îmi e îngrozitor de frică să nu mint, Mark. Eu pur și simplu nu voi supraviețui în lumea asta înspăimântătoare dacă nu voi minți, Mark.

MARK: Toți credem la fel, Roza, de asta și suntem toți în căcat, Roza.

ROZA: Dar el nu e în același căcat ca mine, Mark.

MARL: E greu să compari căcatul, Roza. După părerea mea, orice căcat tot căcat e.

ROZA: Dar există măcar cineva care nu e în căcat, Mark?

MARK: Cel care și-a dat tot căcatul.

ROZA: Dar cine a dat tot, cine?

MARK: Cine să știe, Roza? Păi, Iisus Hristos, de exemplu.

ROZA: În ce hal ești, Mark! Păi, futu-i, mi-ai tras un exemplu, de să nu mă văd. Isus Hristos! Asta e de-a dreptul unreal, Mark! Isus Hristos, păi chiar tu, futu-i, Mark, ai zis. Și-atunci eu ce să fac, eu ce să fac?!

MARK: Vino mai aproape de mine, Roza. Vino aici.

Roza se apropie de Mark.

MARK: Îmbrățișează-mă cum poți tu, din toată inima, Roza.

Roza se uită cu neîncredere la Mark.

MARK: Păi, îmbrățișează-mă cât de strâns poți tu, ce stai?

ROZA: Păi, nu mă înșeli, Mark?

MARK: Am cancer pulmonar, Roza, nu mai înșel pe nimeni.

Roza îl îmbrățișează pe Mark, se lipește de el cu tot corpul. Și Mark o îmbrățișează pe Roza.

MARK: Așa, așa, Roza, hai, hai lipește-te de mine și mai tare pentru că te vreau.

Roza încearcă să se îndepărteze, dar Mark nu îi dă drumul.

ROZA: Dă-mi drumu'! Așa m-am gândit și eu că o să mă înșeli, așa am crezut și eu că ești un nemernic!

MARK: Stai, stai, nu sunt niciun nemernic, Roza, așteaptă! Acum o să-ți dau totul, tot ce am luat de la tine, totul, până la capăt. Lipește-te mai tare de mine, freacă-te de mine cu tot corpul, acum îți voi da înapoi tot, mă simți, acum îți voi da totul înapoi, tot.

Roza încearcă să se elibereze, dar Mark nu o lasă.

ROZA: Tu n-ai luat nimic de la mine, eu nu am nevoie de nimic de la tine, lasă-mă, o să țip, dă-mi drumul.

MARK: Am luat totul de la tine, Roza, tot! Toată viața. Toată copilăria ta, toată soarta ta neîmplinită. Pentru că eu vreau femei, Roza, pentru că eu toată viața am vrut femei noi, mereu altele și altele, Roza. Toată viața am vrut unele așa ca tine, Roza, de-asta ai ajuns tu curvă, Roza, pentru că eu și alți nenorociți ca mine te vrem. Pe tine. Pentru că tu poți să ni te oferi, de-asta ai ajuns curvă, pentru că exist eu și alții ca mine, cărora tu să te poți oferi, Roza. Pentru că noi te vrem pe tine. Fiindcă tu ai devenit curvă pentru mine, Roza. Eu ți-am luat viața normală, pentru că eu am avut nevoie de sex, asta e tot. Iar acum eu îți dau înapoi, Roza. Lipește-te de mine mai tare, acum îți voi da totul înapoi, tot ce ți-am luat, îți voi da tot. Știi cine sunt eu de fapt? Eu sunt un bărbat de căcat! Toată viața am luat, am luat tot de la femeile din jurul meu, toată viața am luat și nu le-am dat nimic la schimb.

ROZA: Nu vreau să mai ascult așa ceva, boule, dă-mi drumu', boule!

MARK: Eu sunt un bărbat de căcat, eu doar iau de la femei și nu le dau nimic înapoi. Niciodată. Niciodată nu le dau nimic. Iar acum a venit timpul să dau totul înapoi, a venit timpul să dau, Roza.

Roza încearcă să scape, dar nu are forța necesară. Roza plânge și geme printre lacrimi.

ROZA: Dă-mi drumu', te rog, te implor, dă-mi drumu'.

MARK: Acum îți voi da tot, Roza, tot.

ROZA: Nu mai vreau, nu mai vreau, dă-mi drumu', te rog, dă-mi drumu'.

MARK: Îți voi da tot, Roza, îți voi da tot.

ROZA: Ce-o să-mi dai, nemernic împuțit ce ești? Ce poți tu să-mi dai mie? Lasă-mă', te rog, dă-mi drumu', te rog, dă-mi viața înapoi.

MARK: Na!!!

Mark îi dă drumul la mână și Roza cade la pământ. Mark trage cu lăcomie aer în piept, încercând să respire. Își vine în fire.

MARK: Eu ți-am dat tot, Roza. Tot ce am luat de la tine și de la altele ca tine, în toți anii ăștia. V-am dat tot, v-am dat tot înapoi. Acum e timpul să mă duc să dau înapoi și restul de căcat, la revedere.

Mark, clătînându-se, merge pe stradă. Roza se uită în urma lui Mark care se îndepărtează.

ROZA: Hei, Mark?

Mark se întoarce.

MARK: Ce?

ROZA: Tu ești Isus Hristos?

MARK: Da.

CORTINA